

BİNBİR ROMAN

Cilt: 3 - Sayı: 55 - 25 Kuruş

1 - Haziran - Çarşamba - 1949

AŞKIN ZAFERİ

FİLİN ÜZERİNDEKİ TAHTİREVANDA

NASIL EĞLENİYOR MISINIZ
MİS HELEN ?

ÇOK EFENDİM. BU BİR AV DEĞİL.
ADETA BİR BAYRAM. ÖYLE
DEĞİLMİ POL ?

NE VAR MÜTEESSİR GÖRÜNÜYORSUN ?

SENİN YANINDA BUNA İMKAN
YARMI HIÇ ?
BENİM BAYRAMIM SENSİN.

MİS HELEN, ÜLKEMDEKİ
BÜTÜN YABAN DOMUZZAR
SENİN TUFEĞİNE KURBAN
OLSUN.

TEŞEKÜR EDERİM
ALTESİ İNŞALLAH
YURMAYA MUVAFAK
OLURUM...
GELİYOR MISIN
POL ?

SEN ÖNDEN GİT
CANIM !..

ORMANIN
HUDUDU-
NA VARIN-
CA HER
KES ATİ-
Nİ SÜ-
RER...

HELEN
ATINI
MAH
MUZ
LADIK
TAN
SON-
RA...

AFFEDİN ALTES ! MİS HELENE HEDİYE ET-
MEK LÜTFUNDA BULUNDUĞUNUZ
O ACAIP ŞEY BANA ÇOK SEVDİĞİM
BİRİSİNİ HATIRLATTI.. ACABA...

BİLMEM HER HAL-
DE BİR YERDEN
ELİME GELMİŞ-
TİR.

BU MÜCEV-
HER BENİ
ÇOK İLGİLEN-
DİRİYOR.
MUHAKKAK BU-
NUN MENŞEİNİ
BULACAĞIM!

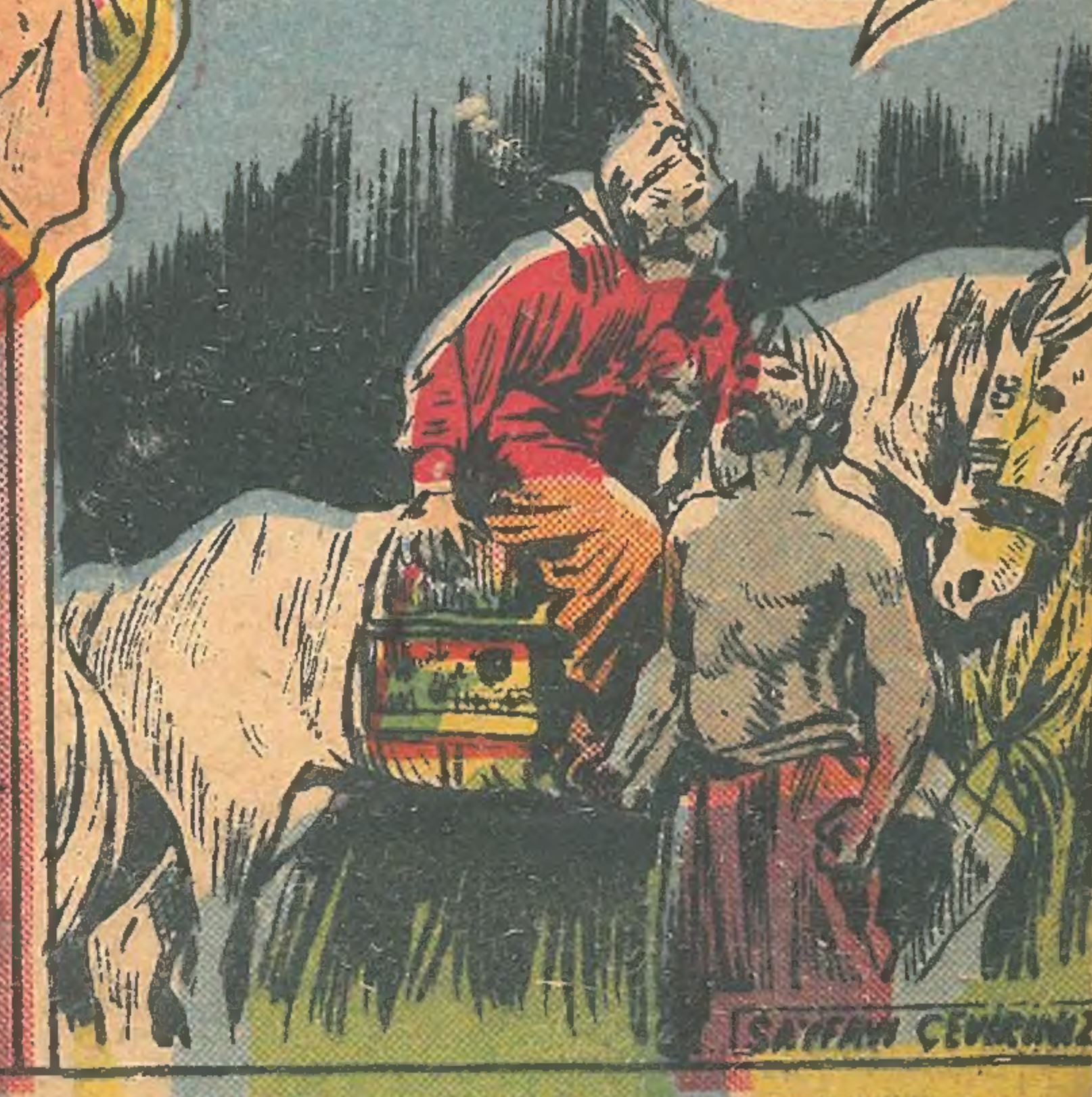
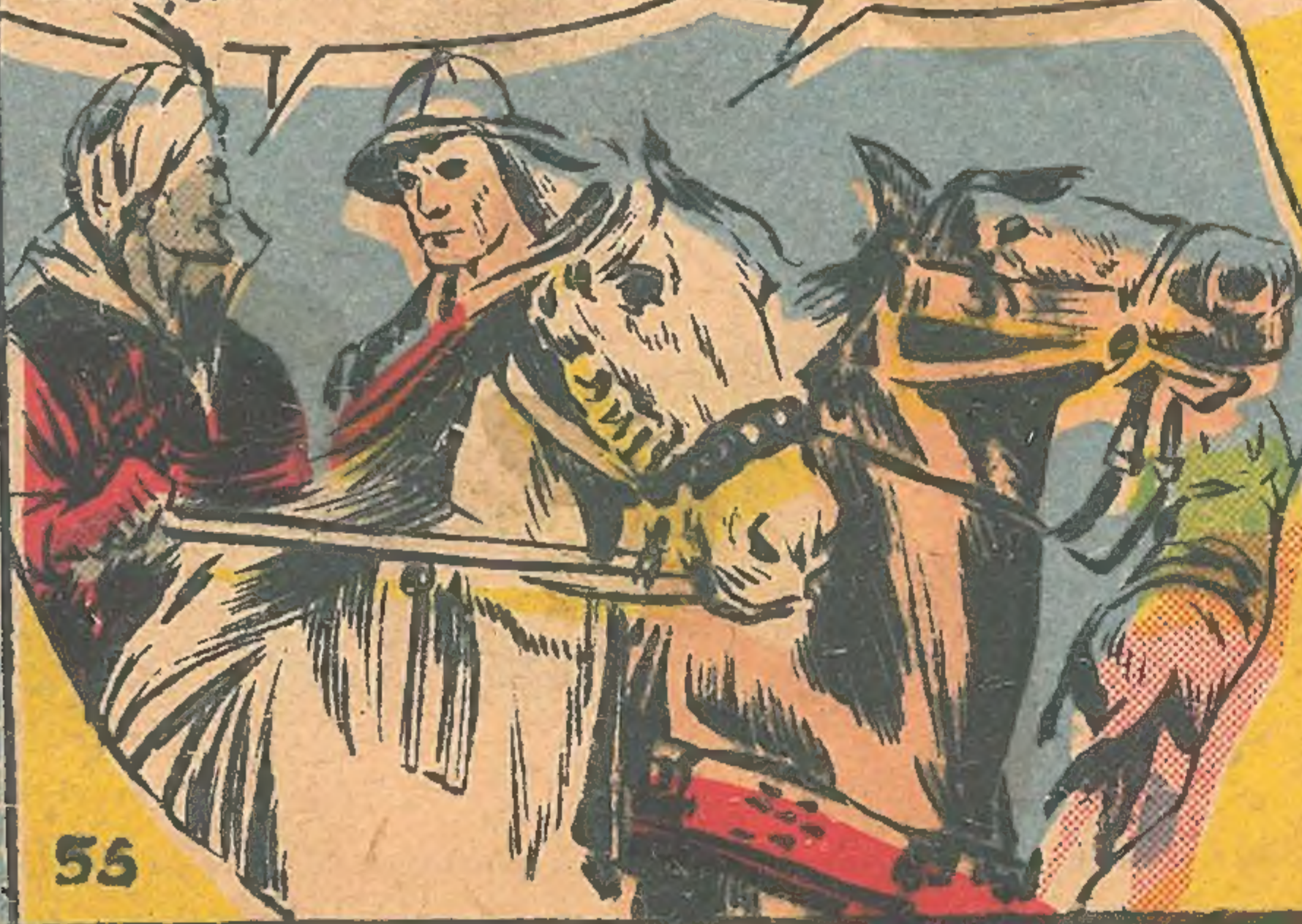
SANGA, YÜZBAŞI SULLIVAN'A
GÖZ KULAK OL ! ANLAŞILDI
DEĞİLMİ ?..

BAŞ ÜSTÜNE
EFENDİM !..

YÜZBAŞIM. O
MÜCEVHERİN BENİM
OLDUĞUNDAN SÜPHE
ETMEŞSİNİZ HER HALDE!

KATIYYEN ! YALNIZ SİZE
NEREDEN İNTİKAL ETTİ-
GİNİ ÖĞRENMEK İSTE-
YORDUM.

BİR AKDA
KALPLERİNDE
BELİREN DÜŞ-
MANCA HİS-
LERLE BİRBİR
LERİNİ SÜ-
ZERLER...

POL BİR DOMUZ
VURDUM. ŞU MAKİ-
DEN ÇIKMIŞTI.
SEN BENİ DİNLEMİ-
YORMUSUN ALLAH
AŞKINA?..

HAYIR, FAKAT SANA
BAKIYORUM! BU HEYECAN-
LI HALİNİ O KADAR
SEVİMLİ Kİ!

2
4

ERTESİ SABAH KIŞLA-
DA...

BAŞKA ÇARE YOK!
AVINI İYİ MUHAFAZA
EDECEK BİR İNSAN
DÜN GÖZLERİNDEN
BUNU OKUDUM..

TEĞMEN SLY GÖL BOYUNA 30 KİŞİLİK
BİR MÜFREZE ÇIKARIN. SİZDE ÜST TEĞ-
MEN YANINIZA 10 KİŞİ OLARAK BE-
NİMİLE BERAHER KUĞUKUSU SARA-
YINA GELİN.

KUĞUKUSU
SARAYINA MI?

BU BİR
İSKANDAL
OLUR!

DUYDUN MU? KUĞUKUSU
SARAYINA, YANI MIHRA-
CENİN HAREM DAIRESİNE
GİDECEK MİSİZ. ACABA
KIRAL VEKİLİNİN EMRİMİ VAR
DERSİN?

BANA KALIRSA YÜZBAŞI KENDİ
KAFASILE HAREKET EDİYOR
DOĞRUSU BÜYÜK BİR CESA-
RET!.. AMAN BANA BİR
ODALIK GETİRMİYİ
UNUTMA
SAKIN!..

AZ SONRA SARAY DA..

KUDRETLİ EFENDİM. BENİ
SANGA GÖNDERDİ. İNGİLİZ-
LER KUĞUKUSU SARAYINA
TAARRUZA HAZIRLANIYOR-
LARMIS..

YÜZ RUPİYE SANA
İKİ YÜZDE SANGAYA
İHSAN ETTİM!

KUĞUKUSU SARAYI SAHİLE BİR
KÖPRÜ İLE BAĞLI OLARAK BİR
GÖLÜN ORTASINDA YÜKSELMEK-
TEDİR. İSTE SARAY NÖBET-
CİLERİYLE İNGİLİZLER KARŞI
KARŞIYA GELDİLER.

SİZ BURDAN GEÇER
SENİZ BİZİ ÖLDÜ-
RÜR ACIYIN BİZE!

ALIN SİLAHLARI-
NI ŞUNLARINI!

DURUN KIZLAR!
SİZ FENALIK EDECEK
DEĞİLİZ BEN BURADA
BİR KADIN ARIYORUM!
SİZİN ARANIZDA OLAN
BİR AVRUPALİYİ!..

İMDAT!
İMDAT!

YABANCILAR!

KUPTALA KRALİYET TARİHİNDE
MIHRACE ODALIKLARININ YABAN-
CILARA GÖZÜKMEŞİ VAKİ DEĞİL-
DİR. FAKAT İSTE İNGİLİZ ASKER-
LERİ SARAYIN İÇİRSİNE İLK
DEFA OLARAK ÖLMÜŞLERDİR.

Kuyumcu Miller

Nakleden: Mustafa RONA

Güneşin ısı ısı yandığı güzel bir mayıs günü New-York'un kalabalık caddelerinden birindeki (Miller and Sons) büyük kuyumcu dükkânının kapısı açıldı. İğeriye temiz giyimli, uzun boylu ve sevimli yüzlü bir adam girdi. Kendisini karşılayan soluk benizli genç tezgâhtara, kimseye farkettilmiyecek bir tarzda avucunu açıp bir polis madalyası gösterince, tezgâhtar daha beter soluklaşarak hemen dükkân sahibi Mister Miller'e seğırtti. Mister Miller, ufak tefek, göbekli bir adamdı. Yavaşça, yeni gelene yürüdü.

Uzun boylu adam kendisini takdim etti:

— Bendeniz Muavin Chester!. Sizinle bir dakika görüşebilir miyim?

Mister Miller, dükkânın ardındaki bir camlı kapıyı göstererek:

— Buyurun!. dedi. Arzu ederse-niz, yazıhaneye girelim!

Chester, yazıhaneye girince kuyumcu Miller, kapıyı ardından kapatıp sordu:

— Ziyaretiniz şerefini neye medyun bulunuyorum bayım?.

Muavin Chester, cebinden çıkardığı bir fotoğrafı, zengin kuyumcu-ya uzatarak:

— Size, Joe Burns'ten sakınma-nızı haber vermeğe geldim!. dedi. Burns, Amerikanın en tehlikeli mücevher hırsızlarından biridir. Kendisinin New-York'a geldiğini haber aldık. Boş duracak değildir. Belki sizin dükkâna da uğrar. Bu müthiş hırsızın, gayet iyi düşünülmüş bir u-sulü vardır. Ekseriya, dükkânda müşteri dolu olduğu bir saati seçe-rek, otomobille gelip dükkânın önün-de iner ve zengin bir müşteri tavrıyla içeri girip en pahalı mücevherat arasından seçmeğe başlar.. Bu sırada birdenbire fenalaşır gibi olur. Müsteriler arasında bulunan suç orta-ğı, doktor olduğunu söyliyerek kendisini muayene eder. Derhal has-tahaneye kaldırılması gerektiğini be-lirtir. Birlikte otomobile binip git-tikleri vakit bir de bakarsınız, ki dükkânın en kıymetli mücevherleri de kargaşalık arasında ortadan yok olmuş.

Kuyumcu, haydudun resmine dik-katle bakarak:

— Vay canına!. dedi. Ne cesur herifler türedi!. Bukadar akıllı a-damlar, namuslu işlerde çalışsalar, dünya cennet olurdu.

Chester, resmi tekrar cebine ko-yarak:

— Haklısınız!. diye cevap verdi. Ama ne yapalım, ki dünya böyle.. İnşallah şu me'unu bu sefer New-York'ta enseleriz. Ben vazifemi yap-tım. Bütün gün bölgemdeki kuyum-cuların gözlerini açıyorum.. Eğer haydut, sizin mağazaya da gelirse, hiç durmadan polise telefon ediniz.

Mister Miller, muavine bir yap-rak sigarası ikram ederek:

— Şüphe mi var?. dedi.

Biraz sonra muavin Chester, dü-kkândan çıkıp gitmişti.

Aradan bir hafta kadar geçmiş olmalıydı, ki muavin Chester, bir

gün yine Miller'in dükkânına uğra-dı, Kuyumcu, muavini:

— Ne o, Burns'den yeni bir haber mi var? diye karşıladı.

Chester:

— Hayır!. dedi. Son defa Şikago'-daydı. New-York'a geldiğini duyduk ama kim bilir, belki de peşine düş-tüğümüz iz yanlıştır.

— Şu halde başka bir dalavereci hakkında konuşmağa geldiniz gali-ba..

Muavin güldü:

— Bilmem, ki evlenme meselele-rine dalavere denir mi?.

— Ne evlenmesi?.

— Ben evleniyorum da.. Sizden iki nikâh yüzüğü alayım, dedim!.

Miller, gülümsiyerek:

— Ne hoş, ne şakacı adamsınız Mister Chester!.

Dedikten sonra yüzüklerin kol-leksiyonunu muavinin önüne serdi. Chester, iki nikâh yüzüğü seçip pa-rasını verdi. Çıkarken Miller:

— Allah muvaffakiyet versin!.

Temennisinde bulununca polis memuru, geri döndü:

ruştı:

— İşler kötü!. Gece yarısına ka-dar Johnny Bar'da oturmak zorun-dayım! Bu da iş mi yani? Şimdi o-rama gidiyorum ve gece yarısına ka-dar orada kalacağım.. Bu mesleğe nereden girdik bilmem ki?.

Ve dükkândan çıkıp dosdoğru Johnny Bar'a yönelerek bir köşeye oturup gazeteye dalmış görünmekte gecikmedi. Muavin, böylece bir saat kadar barda oturakaldı.

Bu sırada bir otomobil, Miller'in kuyumcu mağazası önünde durdu ve içinden, gayet kibar tavrılı, uzun boylu bir adam indi. Siyah sakallı olan bu adamın her halinden, ecnebi olduğu görülüyordu. Mağazaya gi-rince elmas bilezik istediğini söyle-di. Müşterinin halinden, yağlı oldu-ğunu kestiren Miller, diğer müste-rileri tezgâhtarlarına bırakarak ye-ni müşteriyle şahsan meşgul olmağa koyuldu. Yabancı, çok müşkülpesent bir adamdı. Sürülerle bilezik çıkart-tırıyor, lâkin bir türlü beğenmiyor-du. Bu ara, birdenbire elini başına götürdü. Miller'e:

rürsünüz, namussuz herifler!..» diye düşünerek bıyık altından gülümse-mekle beraber Chester'in de tam vaktinde gelmesine için için dua e-diyordu. Bu esnada doktor, siyah sakallıyı muayene etmiş:

— Hemen hastahaneye kaldırıl-ması lâzım!. demişti.

Hastanın koluna girdi. Birlikte kapıya yöneldikleri vakit kuyumcu-nun yüreği hop etti: «Ah şu muavin Chester, vaktinde yetişse!..»

Ve tam sahte doktorla siyah sa-kallı haydut kapıdan çıkarlarken ka-mat ardına kadar açıldı. Muavin Chester belirdi. Genç memur, siyah sakallıyla, koltuğundan tutan sahte doktora hiçbir şey söylemeden, ce-binden çıkardığı kelepçeleri lâhzada bileklerine taktı. Sonra muzaffer ve soğuk bir ifade ile:

— Nihayet yakayı ele verdin Joe Burns!. dedi. Oo.. bakıyorum otomo-bil de aşırıymış meğerse...

Sonra kuyumcu Miller'e döndü:

— Mister Miller! Bu haydudu yakalamak hususunda gösterdiğiniz gayrèt, zannımca size onbin dolar ka-dar bir mükâfat da getirecektir. Çünkü Burns'ü yakalıyana bu kadar bir mükâfat konduğunu biliyorum.. Biz hiç vakit kaybetmeden müdüri-yete gidelim. Siz de mücevherleriniz-den neler alındığını tesbit ettikten sonra doğruca müdüriyete gelin.. 233 numarada beni arayın! Doğrusu bu işi iyi idare ettiniz, tebrik ede-rim!.

Ve polis hafiyesi, iki haydudu, hızla hareket etti.

çalışmış otomobile tıktıktan sonra

« Size, Joe Burns'ten sakınmanızı haber vermeğe geldim!.. »

— Böyle muvaffakiyet yerinde kalsın! dedi. Şimdi gidip bütün öğle üstü Johnny Bar'da oturmak mecbu-riyetindeyim.. Yankesicileri kolliya-cağım..

Kuyumcu:

— Hangi Johnny Bar?. diye sor-du. Şu bizim sokağın köşesindeki mi?.

— Evet, orası!.

— Her mesleğin kendine göre zorlukları vardır muavin!.

— Orası öyle!. Hoşça kalın!

On gün sonra muavin Chester, tekrar dükkâna uğramıştı:

— Mister Miller, sizden nişanlım için bir broş istiyecektim ama, öyle pek pahalı cinsinden olmasın.. Bizim gibilerin kesesine elverişli bir şey...

Miller, gülümsiyerek:

— Hay hay!. dedi. Şimdi münasip bir şey buluruz!.

Chester, üç, beş dakika arandıktan sonra bir broş buldu. Parasını ödeyip dükkândan çıkarken kuyum-cu, yine işlerin ne âlemde olduğunu merak etmişti. Muavinin yüzü bu-

— Affedersiniz!. dedi. Kendimde biraz fenalık hissediyorum! Bir is-kemleniz var mı?.

Kuyumcu, birdenbire şaşalamış, hattâ heyecanlanmıştı. Müşterisine dikkatle bakınca, siyah sakalın alt-ında Joe Burns'ün yüzünü görür gi-bi oldu. Hemen soluk yüzlü tezgâh-tarına döndü:

— Mistere bir iskemle!.

Dedikten sonra çabucak bir kö-şeye çekilip bir kâğıda bir şeyler karaladı. Tezgâhtarına yavaşça fısıl-dadı:

— Şu kâğıdı hemen Johnny Bar'a götür, Demincek gelip broş alan müşteriye hatırlıyorsun değil mi?. Bu kâğıdı ona vereceksin!. Haydi!.

Tezgâhtar kimseye sezdirmeden dışarı fırlarken Miller, iskemle üstünde gûya fenalığın geçmesini bek-liyen adamı gözden kaybetmiyordu. Bu sırada müşterilerden biri:

— Ben doktorum!.

Diyecek siyah sakallı adama ya-naşmıştı. Artık muavin Chester'in anlattığı dalavere tamamen oynanı-yordu. Kuyumcu içinden: «Şimdi gö-

Miller dükkânda, siyah sakallı a-dama çıkardığı mücevherlerin en nadidelerinin çalınmış olduklarını tesbit ettikten sonra, hem muavinin bahsettiği mükâfat hakkında ko-nuşmak, hem de çalınan mücevher-leri geri almak için müdüriyete git-tiği ve 233 numaralı odaya girdiği zaman, kendisine şöyle sordular:

— Kimi aradınız?.

Kuyumcu sakın:

— Muavin Chester çağırıyordu da.. dedi.

Üniformalı komiser sordu:

— Hangi muavin Chester?.

— Efendim, işte benim dükkân-da Joe Burns'ü yakalayan genç mu-avini söylüyorum..

Komiser, kuyumcuya, baştan so-nuna kadar hikâyesini anlattırdık-tan sonra:

— Sizi adamakıllı tongaya bastır-mışlar Mister Miller!. dedi. Sizin muavin Chester sahteymiş..

Kuyumcu hiç istifini bozmadan sırtıttı:

— Zararı yok!. Zaten çaldıkları mücevherler de sahteydi!.

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. NO: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare eden: TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

Delikanlı yumruklarını sıkarak Dallasın üstüne sıçramaya hazırlanırken bağırdı:

— Yalan! Yalan söylüyorsunuz! Dallas'ın endişeli bakışları kapıya dikildi:

— Bukadar gürültüye, patırdıya ve vakit kaybetmeğe lüzum yok. Bunun yalan olduğunu biz de biliyoruz ama buradan kırk kilometre kadar uzakta, Salzburg'da bulunan Amerikan gizli teşkilât memurları bizim gibi düşünmüyorlar. Sizi yakalarlarsa derhal tevkif edecekler.

Cimmi dehşet içinde güldü:

— Beni tevkif mi edecekler? Alay ediyorsunuz galiba?

— İşte bizim de varmak istediğimiz netice bul, dedi. Biz de Bu lâkırdıların bir alay mevzuu haline gelmesine uğraşıyoruz. Bu itibarla memurlar sizi yakalamadan evvel vesikaları ele geçirmelisiniz. Ondan sonra da sizi alır Londra'ya götürürüz. Vesikaları ve raporunuzu sefirinize verirsiniz. Onun için şimdi susun bakalım!

Feyn inler gibi söylendi:

— Benim hiç bir suçum yok ki.. Hamburg'da neler olduğunu adamakıllı hatırlıyamıyorum bile.. Fakat benim böyle bir şey yapmıyacağımı ve vatanıma ihanet etmiyeceğimi herkes bilir. Değil mi Patrisya?

Kız kardeşi kollarını delikanlının omuzlarına attı, onu yatağın kenarına oturttu:

— Cimmi'ciğim, biz senin masum olduğunu biliyoruz, dedi. Fakat bu adamların seni aradıkları da doğru.. Onun için sen Mister Dallas'ın sözünü dinle!

Sonra, İngilizce dönerek:

— Şimdi ne yapacağız? diye sordu.

Dallas, tekrar kapıya yanaşmış dışarıyı dinliyordu. Genç kızın yanına döndüğü vakit Patrisya, adamın yüzündeki endişeli edaya hayret etti. Delikanlıya gelince, biçare yatağa atılmış, yüzünü yastıklara gömmüştü.

Dallas,

— Grund'un sizinle işi daha bitmemiş! dedi.

Patrisya, başıyla tasdik etti. Dallas sözün arkasını getirdi:

— Tekrar size gelecektir. Kendisini oyalamaya çalışın. Eğer işler kötü bir renk alacak gibi görünürse o zaman uydurma bir parola verirsiniz. Zannımca sizi de kardeşinizi de tayyare ile paris'e götürecek ve fidye ödeninceye kadar ikinizi de elinde rehin tutacak. Buna mani olmak lâzım. Eğer zavallı Hartigan'ı saymazsak burada üç kişiyiz. Lâkin ikimiz, duvarın dışında. Onları da içeriye almak lâzım. Bu da vakit işidir. Anladınız mı?

Genç kız başıyla anladığını ve razı olduğunu belirtir bir işaret yaptı. Sonra da Dallasın kapıya yöneldiğini görünce sordu:

— Şimdi ne yapacaksınız?

— Grund sizi aratmadan önce vesikaları ele geçirmeğe çalışacağız.

— Yalnız mı gidiyorsunuz?

Dallas, mühimsemez bir hareket yaptı:

— Aşağıda ne kadar insan var, bir kere onu anlıyayım da.

Patrisya, dehşet içinde:

— Siz delirdiniz mi ayol? dedi. Casus dehşetli kızgın!

Dallas başıyla evetliyerek cevap verdi:

— Biliyorum. Zaten herif cina yetin tadını da daha yeni tattı.

Ve titrek bir sesle ilâve edecekti:

— Lizelotteyi...

Lâkin Patrisya mırıldanmıştı:

— Demek ki söylediği doğrudurmuş. Bana söyledi de blöf yapıyor, beni beni korkutmak istiyor sandımdı.

Dallas, kapının tokmağını tut-

Yazar: Valentin Williams

Türkçesi: C. Cahit Cem

Büyük ve Heyecanlı Casus Romanı: 37

muştı:

— Şimdi plânları bulmam lâzımlı, dedi.

Sonra kanadı yavaşça kendine çekerek dışarıya bir göz attı. Gülererek söylendi:

— İhtiyar cadı hâlâ buralarda. Beri yanda Patrisya Feyn'in merak ve endişesi de gittikçe artar görünüyordu:

— Bu herif canavarın biri! Ya sizi eline geçirirse..

Ümitsiz bir halde etrafına baktıktan sonra:

— Baksanıza zavallı binbaşı Hartigan da öldürüldü diyorsunuz...

Sustu. Nihayet düşünmüş ve kararını vermiş gibi:

— Hayır, dedi. Bu herife, istediği parolayı vermek lâzım. Gerçi çok para istiyor ama olsun.. Tedarik ederim.

Dallas, cevap yerine tekrar kapıyı açmış, dışarıya bakınca hemen gerilemişti:

— O kadın Yine orada duruyor.. Defolup gitmiyecek mi?

Patrisya, İngilizce kararından vaz geçiremeyeceğini görünce derin bir iç geçirdi ve:

— Madem ki aklınıza koyduğunuz muhakkak yapmak istiyorsunuz, birbirimizden ayrılmadan önce size söyleyeceklerim var. Bari onları dinleyin. Evvelâ sizden iki şey için af dilemek isterim.

Adam, şaşaladı:

— Benden mi? Af mı dileyceksiniz?

— Biliyorsunuz ya canım. Bir kere şu Pinkerton meselesi için...

Dallas gülümsedi:

— Hâlâ mı o mesele? Ben onu unutmuştum bile..

Dallas, tekrar kapıya yanaşmış, dışarıyı dinliyordu.

İngiliz, hayret içinde genç kızın yüzüne baktı:

— Sakın böyle bir şey yapayım demeyin!

— Siz ne diyorsunuz? Bence para okadar kıymetli bir şey değildir. Zaten şimdiye kadar lüzumundan fazla kan aktı. Eğer sizin de başınıza bu yüzden bir şey gelirse ömrümün sonuna kadar teselli bulamam.

Dallas bağırırcasına söylendi:

— Ne? Bu kadar parayı bu melun herife verivereceksiniz ha?.. Delirdiniz mi siz? Sonra zaten başka bir mesele de var. Bizim dördümüzün de bu haydutla görülecek hesaplarımız olduğunu unutuyorsunuz galiba.. Bu hesap, zavallı Hartigan'ın ölümüyle daha beter yükseldi. Ben üç yıldır bu fırsatı kollayıp durdum. Yüzüp yüzüp de kuyruğuna geldikten sonra elimden bırakır mıyım sanıyorsunuz?

— Ya binbaşıyı öldürdükleri gibi sizin de kanınıza girerlerse?..

Patrisya hızla devam ediyordu:

— Geçen gün Hazenberg panisyonunda siz Lizelotte ile konuşurken, ben de yandaki odada saklıydım..

İngilizin bakışları canlı birer sorgu işareti kesilmiş gibiydi.

— Yok canım? Sahi mi söylüyorsunuz?

— Şimdi anlatması uzun sürecek. Zaten orası mühim değil. Mühim olan nokta kadınla bütün konuşuklarınızı duymuş olmamdır. O zaman, bu bedbaht kadının sizi vaktiyle aldatmış olduğunu duydum ve Cimmi'yi kendisine bıraktığınız takdirde şerefınızı ve itibarınızı iade hususunda size yardım etmeği vadettiği halde bunu reddettiğinizi de gözlerimle gördüm. Teşekkür ederim!

Genç kız barışmak için elini uzatmıştı.

Dallas, bu eli bir an için avucunda tuttu:

— Ben de size söylediklerime

şimdi pişmanım, dedi. Ne yapalım alnımızda yazılmış, birbirimizle kavga edeceğimiz varmış.

Patrisya, meyas, tasdik etti:

— Doğrul Karakterlerimiz birbirine çok benziyor. Hani ilk raslaştığımız zaman siz bana, hep kafamın dikine gitmek istediğimi söylemiştiniz..

Elini çekerek ilâve etti:

— Siz de öylesiniz. Siz de hep kafanızın dikine gidiyorsunuz.

Dallas gülümsedi ve af diler bir tarzda:

— Hakkınız var sanırım. diye mırıldandı.

Patrisya devam ediyordu:

— Zaten siz de tıpkı benim gibi, her şeyin derin tarafını, muhtevasını arıyorsunuz.

— Acaba bu derin tarafında ne bulmayı ümit ediyorum dersiniz!

Genç kız bakışlarını çevirdi, biraz kızardı ve lâkayt bir eda peydahlamaya çalıştı:

— Bilmem ki... Belki sempati arıyorsunuz veya...

Dallas sordu:

— Belki de aşkı arıyorum değil mi?

Sonra, kendisine boğuk bir sesle:

— Kendinize dikkat edin!

Diye tenbihliyen genç kıza uzun uzun baktı. Ve bu tenbihe cevap olarak:

— Dikkat etmişim veya etmemişim, ne ehemmiyeti var? diye sordu.

Patrisya'nın gözleri birdenbire yaşarmıştı:

— Bunun büyük bir ehemmiyeti olduğunu siz de pekâlâ anlıyorsunuz! dedi.

Dallas, sanki onu cesaretlendirmek istiyormuş gibi elini omuzuna koydu. Tam bu sırada birdenbire hıçkıran genç kız, kendini adamın göğsüne atıverdi ve ümitsizcesine ona yapıştı. İngiliz, onu kollarında sıktı ve:

— Merak etme sevgilim! dedi.

Fakat Dallasın bu yumuşaklığı gayet kısa sürdü. Kendini derhal toparladı. genç kızın gözlerinden boşanan yaş tufanına bir nevi şaşkınlıkla baktı ve sustu. Patrisya ise:

— Madem ki öyle lâzım, gidiniz.. dedi. Fakat tekrar bana dönünüz.. Size yalvarırım dönünüz bana...

Adam cevap vermedi. Lâkin dudaklarında beliren itimat telkin edici bir tebessüm, genç kıza cesaretlendirir gibi oldu.... Bir saniye sonra koridora çıkmıştı.

Patrisya ömründe hiç bir zaman hiç bir gözde, Dallasın gözünde olduğu kadar cesaret parıltısı görmediğini düşündü.

Dallas çıkarken kapıyı arkasından kapatmış ve oda yine derin bir sessizliğe gömülmüştü. Yatağa boyu boyunca uzanmış olan Cimmi kımıldamıyordu.

Patrisya, kardeşinin uyumuş olduğunu gördü. Kapıya yaklaştı, koridoru dinledi. Sonra kardeşiyle beraber kaçmak ve bu koca evin تنها bir köşesinde gizlenmek hakkındaki tasavvuru üzerinde düşündü. Bu, zor olmayacaktı. Kendilerini arayacaklar, sonradan bulsalar bile o zamana kadar bir hayli vakit geçmiş olacaktı. Lâkin pek okadar uzağa da gitmeleri doğru değildi. Yoksa Dallas kendilerini bulamazdı. Elini, tereddüt içinde kapının tokmağına uzattı...

Birdenbire aşağıdan, en alt katandan doğru bir feryad, bir çarpma sesi, gürültüler ve derinden derine akseden bir takım sesler işitti.

Patrisya hızla kapıyı açınca Grundun hiddetli sesi kulağına çaldı ve arkasından da bir kapı, okadar şiddetle kapatıldı ki penreler zangırdadı.

(Devamı 14 üncü sayfada)

MUSKAY

Nakleden:
Serap DERMAN

Eski Metzova gemisinin kazanları müthiş bir gürültüyle patladı ve gemi kocaman bir taş parçası gibi çabucak denizin dibine indi. Tam o esnada güvertede gezinmekte olan Hartley de kendisini buz gibi suların içinde çabalar bir halde buldu. Ayağındaki ağır gemici ayakkabıları onu aşağıya doğru çekiyorlardı, fakat Hartley bütün kuvvetini toplayarak hayatını kurtarmak için çabalamaya başlamıştı.

Çok iyi bir yüzücü olmasına rağmen kolları ve bacakları yavaş yavaş dermansız kalıyordu; hamleleri gittikçe zayıfladı, artık büsbütün ümidini kaybetmek üzereydi.

Birdenbire kuvvetli iki elin kendisini omuzlarından yakalayıp kaldırarak küçük bir kayığın içine çektiğini hissetti. Siyah bir yüz sırtarak üzerine doğru eğildi.

«Tam vaktinde yetiştim, değil mi Şef?»

Hartley kendisini zorlayarak ayağa kalktı ve Metzova'yı yutan kudurmuş dalgaların beyaz köpüklerini bir müddet seyrettikten sonra kurtarcısına döndü. Onu tanıyordu, Amerikalı İspanyollardan olan Lopez adındaki bu adam geminin atışçısıydı.

Hartley nihayet: «Başka kimse kurtuldu mu?» diye sorabildi.

Öteki bembeyaz dişlerini göstererek başını salladı.

«Hayır, Şef. Yalnız ben bu kayığa atılabildim. Allahtan kazanlar patladığı zaman güvertede idim. Hepsini gemiyle beraber suyun dibine boyladı.»

Hartley elbisesindeki suları silkeledi, içinde bulundukları vaziyetin fecaatini idrak etmeye başlamıştı. Hemen kumanya sandığına doğru yürüdü ve kapağı açar açmaz dudaklarını koparırcasına ısırmaktan kendini alamadı.

Sandık bombostu.

Onu bırakıp alalecele su varilinin yanına koşan Hartley onun da boş olduğunu görerek korkuyla ürperdi.

Dişleri birbirine çarparak sordu: «Yelken kullanmasını biliyor musun?»

Siyah adam; evet demek istercesine tekrar sırttı. Beraberce direği

kaldırdılar ve biraz sonra kayık kudurmuş dalgalar arasında ilerlemeğe hazır bir duruma getirildi.

Hartley yapılacak yegâne şeyin, rüzgâr altı istikametinde küçük bir ada olan Kratura'ya doğru yol almak olduğunu düşündü. Oraya varıp varamıyacakları da başka meseleydi. Ve bir gemici olması hasebiyle bu biraz da kendi ustalığına bağlıydı.

Her zaman mesleğinin erbabı olduğunu iddia ederek övünürdü ve işte şimdi talih, karşısına bunun doğruluğunu, hayatı pahasına ispat etmek fırsatını çıkarmıştı. Kayıkta küçük bir pusuladan başka selâmet çıkmasını sağlayacak hiçbir âlet de yoktu.

Dümen yekesine oturdu ve kayığın burnunu pusulanın yardımı ile batıya çevirdi.

Hartleyin yanına çökmüş olan Lopez, mes'ut tebessümler saçarak: «Şef! diye seslendi. Karaya ne zaman varırız dersin?»

Hartley bir lâhza düşündü ve kayığın kenarından denize bakarak sür'atlerini tahmin etmeye çalıştı.

«Cumartesiye belki,» dedi. «O da rüzgâr kesilmezse tabii!»

Lopez'in ağzı kulaklarına vardı.

«Hiç üzülme, Şef! Hersey yolunda gidecek. Şuna bir bak hele!»

Boynunda sallanan kirli bir deri torbayı işaret ediyordu.

«Bu muskayı Santos'da bir pazdan satın almıştım. Gemicilerin koruyucusu olan St. Cristopher'e aitmiş. Onu taşıdığım müddetçe başıma hiçbir şey gelmeyeceğini söyledi ve sahiden de öyle oldu, Şef.»

Hartley, muskayı inanmıyan bakışlarla süzdü ve kendine güvenen bir insanın hiç de böyle şeylere ihtiyacı olmayacağını düşünerek cevap vermedi.

Aradan saatler geçti ve iyice yorgun düşen Hartley, dümeni Lopez'e bırakıp gözünü pusuladan ayırmamasını tembih ederek sandalın ortasına uzandı.

Lopez'in endişeli bir sesle bağırdığını duyarak gözlerini açtı.

«Şef, şef! Rüzgâr değişiyor.»

Hemen iskotaların yanına koştu ve biraz sonra sandal tekrar batıya doğru yöneldi,

SİNEMA

Ronald Colman

Hayatı

Perdede asil ve ağırbaşlı erkek rolleriyle meşhur olan Ronald Colman İngiltere'de Surrey civarında dünyaya geldi. Tiyatro ile küçüktenberi alâkadarı ve en büyük hulyası büyük bir artist olmaktır. İngiltere sahnelerinde kendini belli etti. Birinci Dünya harbine iştirak eden Ronald dönüşte tekrar sahne hayatına döndü. 1920 de Amerika'ya, New York'a gitti. Broadway sahnelerinde çalışmaya başladı. Nihayet Green Goddess - Yeşil İlâhe filmi ile büsbütün meşhur oldu ve az sonra Hollywood'a geçti.

Filmleri

Hollywood'da Ronald tam manasıyla centilmen, asil erkek tipleri yaratarak sevildi. Büyük bir kabiliyet sahibi olduğu için hemen parladı ve senelerce en seçkin filmlerde oynadı. Greer Garson ile çevirdiği Unutulan Yıllar en güzel filmlerinden biridir. A Double Life - Çifte Hayat filmindeki kaatil aktör rolüyle Akademi Mükâfatı'nı kazanarak san'atinin zirvesine erişti.

Hususî hayatı

Hususî hayatında Ronald Colman Benita Hume ile evlidir ve tipki filmlerinde yarattığı tipler gibi son derece kibar ve asildir. Karısı onun bunca senedir kendisine bir tek ağır lâf söylememiş olduğuna yemin ediyor. Hollywood'un en iyi giyinen erkeklerinden biri olan Ronald umumî eğlence yerlerini pek sevmeyiz. Son derece ince bir zevki vardır. Okumasını seven, kültürlü, çok cazip bir adamdır. Bilhassa konuşması herkesi kendine bir kat daha hayran bırakır.

Tam üç gün istikametlerini kaybetmemeğe çalışarak uçsuz bucaksız denizin ortasında çalkalanıp durdular. Açlık ve susuzluk, ikisini de, kayığı bile idare edemeyecek kadar dermansız düşürmüştü.

Cumartesi sabahı güneş doğar doğmaz yelken direğinin yanında duran Hartley bütün dikkati ile ufukları araştırdı. Görünürde hiçbir şey yoktu.

Halbuki hesabına göre şimdi adayı bulmuş olmaları lâzımdı. Demek, ki tamamiyle yanlış bir yol takip etmişlerdi ve şimdi artık Okyanusun sonsuzluğunda ölmeğe mahkûmdular.

Gece çöker çökmez rüzgâr da durdu. Hartley ümitsiz bir tavırla Lopez'e dönerek: «Mahvolduk!» dedi.

Dudakları susuzluktan parça parça çatlamıştı.

Lopez, iki eliyle muskasını yolaı. «Merak etme, şef! Yanımızda bu oldukça hiçbir şey bizi yenemez.»

Güneş doğmadan birkaç saat önce kulağına çok uzaklarda atılan bir silâh sesini andırır hafif bir sada gelen Lopez, gözlerini, karanlığı delercesine açıp bekledi ve birdenbire haykırdı: «Şef! Bak! Bir gemi.»

Hakikaten üzerlerine doğru kayan koskocaman bir gölgenin ışıkları seçilmeğe başlamıştı.

Birkaç saat sonra (Boston Yıldızı) adındaki bu geminin güvertesinde kaptanla konuşan Hartley: «Tam zamanında geldiniz, diyordu. Kaç gündür mütemadiyen batıya doğru ilerlediğimiz halde bir türlü Kratura'yı bulamayışımıza ne dersiniz?»

Kaptan şaşırdı: «Batı mı? Geminiz nerede battı sizin?»

Hartley ona geminin battığı yeri ve sandala bindikleri andan itibaren tuttukları istikameti izah etti.

Kaptanın gözleri hayretle büyüdü: «Haritaya bakın, dedi. Gemiden ayrıldığınız yer şurası olduğuna göre»

(Devamı 14 üncü sayfada)

BABA ÖĞÜTLERİ:

EY GENÇ KAPTAN!..

Ey, genç kaptan!.. Geminle denizler aşacaksın,
İleride sayısız ülke dolaşacaksın.
Şimdiden öğrenmezsen eğer bir yabancı dil,
Sana zevk vermiyecek uğradığın her sahil.

Herkes neler söylüyor, asla anlamıyacak,
Yollarda dilsiz gibi dolaşacaksın ancak.
Hemen bir LINGUAFON al.. Bir yabancı dil öğren,
Gemide başarısın bu lüzumlu işi sen:

Hem denizde gidersin, hem öğrenirsin lisan;
Böyle güzel fırsatı hiç kaçırır mı insan?

Boş Fedakârlık

Nakleden: Semih DEMİRCİ

den geçinip gidiyorlardı. Fakat bu hastalık onları mahvetmişti. Ellerindeki, avuçlarındaki parayı yiyip bitirdikten sonra bir müddet de evdeki ufak tefeği satarak yaşamağa çalışmışlardı. Nihayet odaları tam-takır kaldı. Karşılık gösteremedikleri için kimseden borç da alamıyorlardı. Son ümitleri Cemilin büyük bir sergide teşhir edilmekte olan tablolarındaydı. Onların bir iki tanesi satılabildiği takdirde bu sefalette belki biraz daha göğüs gerebilirlerdi. Yoksa...

Kadın bunu düşünmek bile istemiyerek adımlarını sıklaştırdı. Başının içi uğulduyor, gözleri kararıyordu.

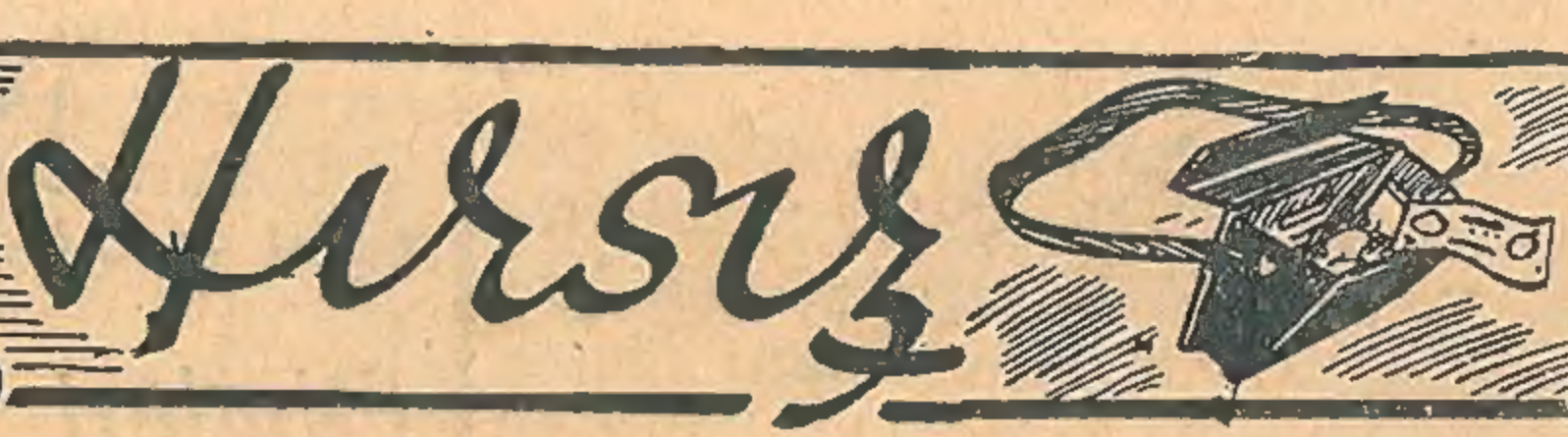
Birdenbire kulağında neşeli bir erkek sesi çınladı:

«Uğurlar olsun, Bayan Süheylâ. Acele acele nereye böyle?»

Hafifçe döndü ve yanısıra yürümeğe başlıyan uzun boylu, yakışıklı adamı hemen tanıdı. Bu kocasının mektep arkadaşlarından Nizamettin'di. Son zamanlarda birkaç zengin Mısırlının müteadditi portrelerini yaparak epeyce zengin olmuştu. Cemil hastalanmadan evvel sık sık ziyaretlerine gelir, fakat Süheylâ onun çini mavisini gözlerinin ihtiras dolu bakışlarından hoşlanmıyarak Cemilin ısrarlarına rağmen Nizamettine karşı soğuk davranmaktan kendini alamazdı.

Şimdi de gene o hiç de iyi mâ-nalar taşımayan bakışların her tarafında dolaştığını hissederek ürperdi. Sözü kısa kesmek için soğuk bir tavırla: «Cemilin resimleri için sergiye gidiyorum, efendim,» dedi. Ve tekrar hızlandı.

Fakat adam kene gibi yapışmıştı.

Denver'de oturan Mrs. Thompson, her seneki gibi kış alışverişini yapmak üzere New-York'a hareket etmeğe hazırlanıyordu.

Mrs. Thompson, çok iyi kalbli ve sevimli bir kadındı. Arasına aklar karışmış sarı bukleli saçları, içleri gülen mavi gözleri vardı ve ona bakan kimse içinin açıldığını hissedirdi.

Onsekiz yaşındayken Mr. Thompson'la evlenmişti ve şimdi kocası, bekârlara mahsus neşeli ifadelerden mahrum, ayrılığın verdiği üzüntü ile büsbütün kederlenen bir yüze peron-da, Mrs. Thompson'un yanbaşıda duruyordu. Karısının gideceğine çok üzüldüğü her halinden belliydi.

Kadın kocasına: «Boycılara evin duvarlarını çok koyu maviye boyamalarını söyle, akşamları yatarken alt kattaki lâmbaları söndürmeği unutma. Her Pazar günü mutlaka bizmetçinin haftalığını ver!» dedi ve muvakkaten birbirlerinden ayrılmak üzere bulunan evli bir çift arasında teati edilmesi âdetten olan sözleri bitirdikten sonra ilâve etti: «Sakin kendini yorma, sevgilim. Bol bol eğlen ve beni de azıcık özle olmaz mı?»

Tam Mrs. Thompson'un lâkırdısı sona ererken, kendisini New-York'a götürecektir tren de gardan içeri giriyordu.

Mr. Thomson, karısına biraz daha sokudu: «Şimdi çantana fazlaca bir miktar para daha koyacağım, karıcığım! Dedi. Bu yüz dolarlık banknot, benim sana yol hediyem olsun. Onunla kendine canın ne isterse al!»

Bu sırada vagonun basamaklarının önünde duruyorlardı. Kendilerini uğurlamaya gelenlerle alelacele vedalaşan yolcular ve bavulları taşıyan hamallar birbirlerini ite kaka içeri girmeğe çalışıyorlardı. Son kampana da çalmıştı. Bu kalabalığın arasından kocasına, verdiği hediye için çabucak teşekkür eden kadın hemen kalkmak üzere bulunan trene atladı.

Tatlılaştırmaya çalıştığı belli olan kalın sesiyle konuşmağa başladı:

«Ben de biraz evvel oraya uğradım. Maalesef kocanızın resimlerinden hiçbirisini satmamışlar. Size raslamam çok isabetli oldu desenize. Hiç olmazsa sergiye kadar boşu boşuna yorulmazsınız.» Kadına biraz daha sokuldu. «Cemilin hastalığını duydum ve çok üzüldüm. Hatır sormaya gelecektim ama bir türlü yolum düşmedi. Daha doğrusu.. Sey.. Buna biraz da siz sebep oldunuz, Bayan Süheylâ. Neyse, bunları bırakalım şimdi.»

Süheylâyı ihtirasla süzerek devam etti: «Biliyorsunuz, ki Cemille arkadaşlığımız çok eskidir. Eski dost düşman olmaz derler. Bana inanın, Cemili kardeşim kadar severim. Son günlerde biraz para sıkıntısı çektiğiniz kulağıma çalındı. Eğer sözlerimi yanlış tefsir etmiyeceğinize emin olabilsem size bir şey teklif edeceğim. Vaziyetiniz düzeldiği zaman iade etmek şartıyla size bir miktar yardımda bulunursam acaba kabul eder misiniz?»

Süheylâ: «Fakat nasıl olur?» diye itiraz edecek olduysa da adam elini kaldırıarak sözünü kesti: «Çok rica ederim, hüsnüniyetime güvenin ve reddetmeyin. Bu iyilik bile denemeyecek kadar küçük yardımı hiçbir karşılık beklemeden yapmak istediğimi de ilâve ederim. Herhalde beni kırmazsınız değil mi?»

Ve kadının hiçbir şey söylemesine vakit bırakmadan cüzdanından çıkardığı iki tane yüzlük banknotu, Süheylânın avucuna sıkıştırarak: «Bir şeye ihtiyacınız olursa emrinizi beklerim. Hergün öğleye kadar atölyemdeyim,» dedikten sonra çabucak uzaklaştı.

Süheylâ ne yapacağını şaşırmıştı. Bir müddet mütereddit bir tavırla Nizamettinin arkasından baktı ve sonra omuzlarını silkip paraları cebine koyarak doğruca evinin yolunu tuttu. Kendi kendine: «Belki de hakkında yanlış düşündüm,» diye mırıldanıyordu. «Okadar dürüst bir hali var ki, samimiyetinden şüphe

etmek haksızlık olur.» Fakat kocasına bu paraları Nizamettinden aldığı iyileşinceye kadar söylemeyecekti. Onu hasta hâliyle üzmemek mânâ yoktu. Meselâ... evet, meselâ resimlerinden birinin satıldığını söyleyebilirdi ve bu yalan uzun zaman meydana çıkmazdı da...

Bu düşünce ile biraz ferahlıyan Süheylâ, o günden sonra birkaç kere daha Nizamettinin atölyesine gitmek zorunda kaldı. Çünkü ilâç almak için su gibi para harcıyorlar ve bütün bunlara rağmen Cemil bir türlü iyileşmek bilmiyordu. Resimlere de hâlâ alıcı yoktu.

Zavallı Süheylâ ne yapacağını şaşırmıştı. Nizamettine olan borçları gün geçtikçe artıyordu. İlk zamanki samimi halinden eser kalmamış olan kara gün dostu ressam yavaş yavaş değişip işi, kadıncağıza sarkıntılık etmeye kadar vardırmıştı. Fakat denize düşen yılanı sarılır kabilinden Süheylâ da onun bazan haddini aşan şakalarına ve kabalıklarına acı bir sükunetle boyun eğiyor ve dört gözle kocasının ayağa kalkacağı günü bekliyordu.

Nihayet bir akşam Cemil fena halde ağırlaştı. Çağırdıkları doktor da derhal hastahaneve kaldırılıp ameliyat ettirilmesi lâzım geldiğini söyleyerek gitti.

Çaresizlik içinde kıvranan Süheylâ bunun için gene Nizamettine başvurmaktan başka çare göremedi ve hemen ressamı görmeğe gitti.

Yarım saat sonra, fakir fakat temiz bir kadın olarak girdiği atölyeden çıkarken cepleri bu ameliyata bol bol yetecek kadar parayla doluydu. Fakat en kıymetli şeyini fırsat düşkününü adamın kolları arasında feda etmişti.

Nefes nefese eve döndüğü zaman kocasını tahmini hilâfına gayet neşeli bularak hayretler içinde kaldı.

Cemilin yüzüne renk gelmişti ve gözlerinin içi gülüyordu. Karısı odadan içeri girer girmez elindeki kâğıdı sallıyarak sevinçle bağırdı: «Müjde, karıcığım! Artık sıkıntılarını

(Devamı 14 üncü sayfada)

Nakleden: A. B. CANGİL

tikten sonra, kızla beraber istasyonda dolaşarak, şehrin ışıklarını seyretmeye başladı. Bir aralık biraz dinlenmek için bekleme salonuna girdiler. Sonra kapı öteki perona geçecekler ve kız yine yerleştikten sonra ayrılacaklardı. Bekleme salonunda otururlarken Mrs. Thompson kızdan çantasını ve eldivenlerini tutmasını rica ederek ellerini yıkamak için lavaboya doğru yöneldi. Geri döndüğü zaman kız: «Şimdi de, siz lütfen benimkileri tutun.» Dedi ve bu defa da o, kadını yalnız bırakarak gitti.

Tam o esnada Mrs. Thompson, pudrierini çıkarmak için çantasını açtı ve yüz doların yerinde olmadığını gördü. Ceplerine, ufak para çantasına, not defterinin arasına baktı, her yerini aradı. Para kaybolmuştu. Birden bire fena halde telaşlanan Mrs. Thompson'un aklına ilk gelen şey, bu işin, neyin nesi olduğunu bilmediği bu kız tarafından yapılmış olması ihtimaliydi. «Trende ahbap olunan bir insandan bu kadarı beklenirdi zaten...» diye düşünerek kızın çantasını açtı ve bükülüp bir köşeye sıkıştırılmış olan yüz dolarlık banknotu buldu.

Hemen onu kendi çantasına koydu ve kız geldiği zaman da hiç bir şey söylemedi.

Bir kaç dakika sonra ayrıldılar. Kız, ad, san ve adres bilmeden halasını görmek için çıktığı seyahate devam etmek üzere kadına veda edip trene atladı, gitti.

Mrs. Thompson çok kısa bir zaman içinde en temiz hislerle bağlanmış olduğu yol arkadaşının bu alçakça hareketine fena halde üzülmüyordu. Hemen New-York'taki oteline gidip yattı.

Ertesi sabah erkenden odasının kapısını çalan garson, kadına, kocası Mr. Thompsonun tayyare postası ile gelen mektubunu uzatıyordu.

Şu satırlara gözü ilenen kadın bey-ninden vurulmuşa döndü:

«Ayrılırken sana vereceğimi söylediğim yüz dolar için özür dilerim. Son dakikada aceleyle çantana koymağımı unutmuşum, karıcığım...»

NAT PINKERTON

ZAVALLI BETYA... O KADAR GENÇ O KADAR HAYAL DOLUYKEN... AMA NEDEN SE KARLO'NUN ONU ÖLDÜRECEĞİNE İNANMIYORDUM!

HAKKIN VAR DORYAN... KARLO'NUN ALEYHİNE ÇOK DELİL VAR FAKAT... ONUNLA BİR KONUSSAM...

55

VALLAHI LORD KARLO, BENİM KARANLIĞA YÜRÜMEĞE BENZİYOR MESELEYİ BAŞTAN SONUNA KADAR EN UFAK TEFERRUATINA KADAR BİLMELİYİM.

SIZE HEPSİNİ ANLATACAM.

YARIM SAAT SONRA... BANA BELKİ YEMİN EDERİM Kİ MESELE BUNDAN İBARET MİSTER PINKERTON'INA NİYOR MU SUNUZ?

SERSEM DİYECEKLER AMAN İNANIYORUM.

VALLAHI BEN LORD VINTERBRUK'UN DOĞRU SÖylediğine İNANIYORDUM ÖTEKİ HERİF YALANCI.

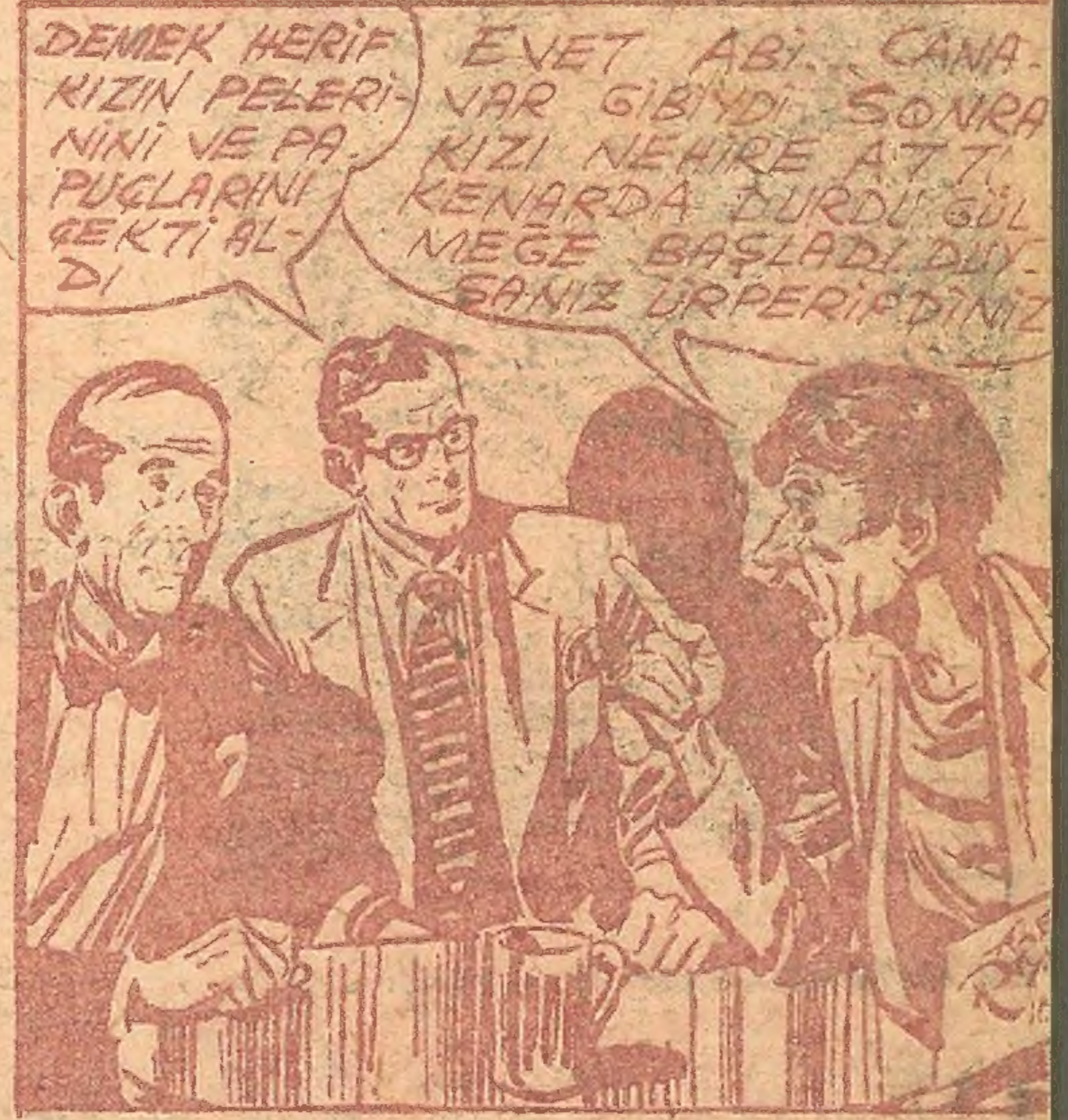
NOKI'YI Mİ DEMEK İSTİYORSUNUZ? ONU GÖRMİYİ ÇOK ARZULARDIM.

BUGÜN NOKI'YI GÖRDÜNÜZ MÜ?

İŞTE ŞURACIKTA... İÇKİ İSMARLIYANA MÂLUM HİKÂYESİ ANLATIYOR.

NOKI'YI ARADILAR.

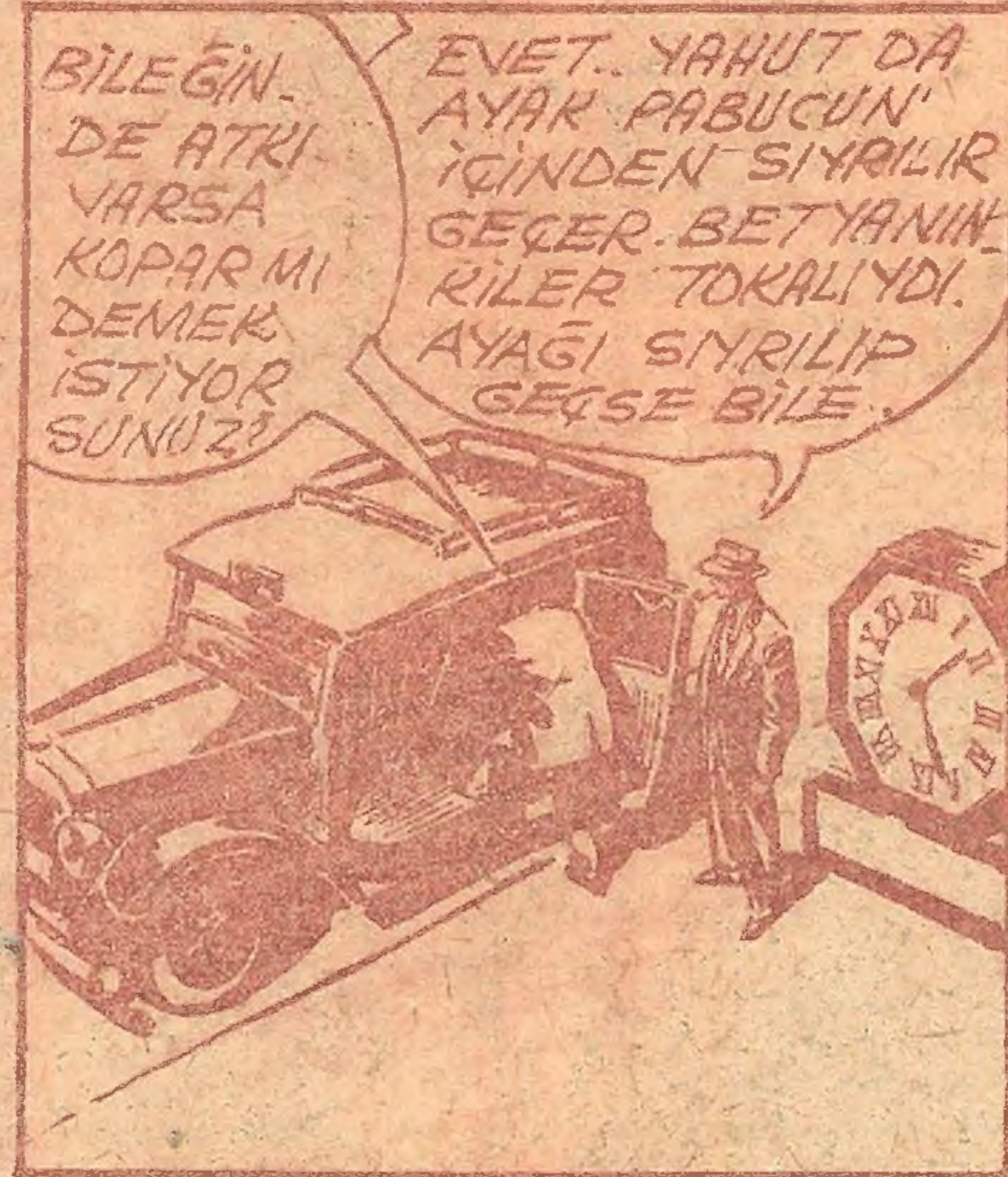
DEMİK HERİF KIZIN PELLERİNİ VE PAPUÇLARINI GEKTİ ALDI.

EYET ABİ... CANA VAR GİBİDİ. SONRA KIZI NEHİRE ATTI. KENARDA DURDU GÜLMÜŞ MESELE BAŞLADI DUYARSANIZ URPERİRDİNİZ.

ANLATTIĞI HİKÂYE PEK KORKUNÇ EFENDİM NE DER SİNİZ?

İNGİLTERENİN EN BÜYÜK YALANCISIDIR. DERİM. İSPAT DA EDERİM. BİR KADININ TUVALET PABUCU AYAK GİNDAN ZORLA ÇEKİLİRSE NE OLUR?

BİLEĞİNDE ATRI YARSA KOPAR MI DEMEK İSTİYORSUNUZ?

EYET... YAHUT DA AYAK PABUCUN' İÇİNDEN SİYRİLİR GEÇER. BETYANIN RİLER TOKALIDY. AYAGI SİYRİLİP GEÇSE BİLE.

ATKİNİN TOKASI GÖZÜLMÜZDÜ. DOĞRU MU?

DEVAM EDİN EFENDİM.

YANI ATRI YA KOPARDA YAHUT DA OLDUĞU GİBİ KALIRDI. HALBUKİ BETYANIN PAPUÇLARININ TOKASI GÖZÜLMÜŞTÜ. KENDİ Sİ GÖZ MÜŞTÜ.

MÜFETTİŞ FORSAYT... BİLİYORSUNUZ Kİ LEYDİ VINTERBRUK BENDEN MÜMKÜNSE OĞLUNUN MÂSÜMİYETİNİ İSPAT ET. MEMİ İSTEDİ EVRAKI GÖZDEN GEÇİREBİLİR MİYİM?

SIZE MÂNİ OLMAK İSTEMEM PINKERTON. ADALETİN YERİNE GELMESİNİ BEN DE İSTEDİM. BÜYÜK RUM.

55 SKOTLANDYARD DA

BİLMEDİĞİM BİR ŞEY YOK. MÂLUM RAPORLAR.. AMA BU DA NE?

ACELEMİ MAZUR GÖR AMA AKLIMA BİRŞEY GELMEDİ. BETYANIN MÜCEVHERLERİNİ GÖREBİLİR MİYİM?

TABİ... BENDE DURUYOR EMİN OL ÇOK ZENGİN ŞEYLER.

ARKASTI VAR.

BRIK BRADFORD

ESRARENGİZ KUKLA

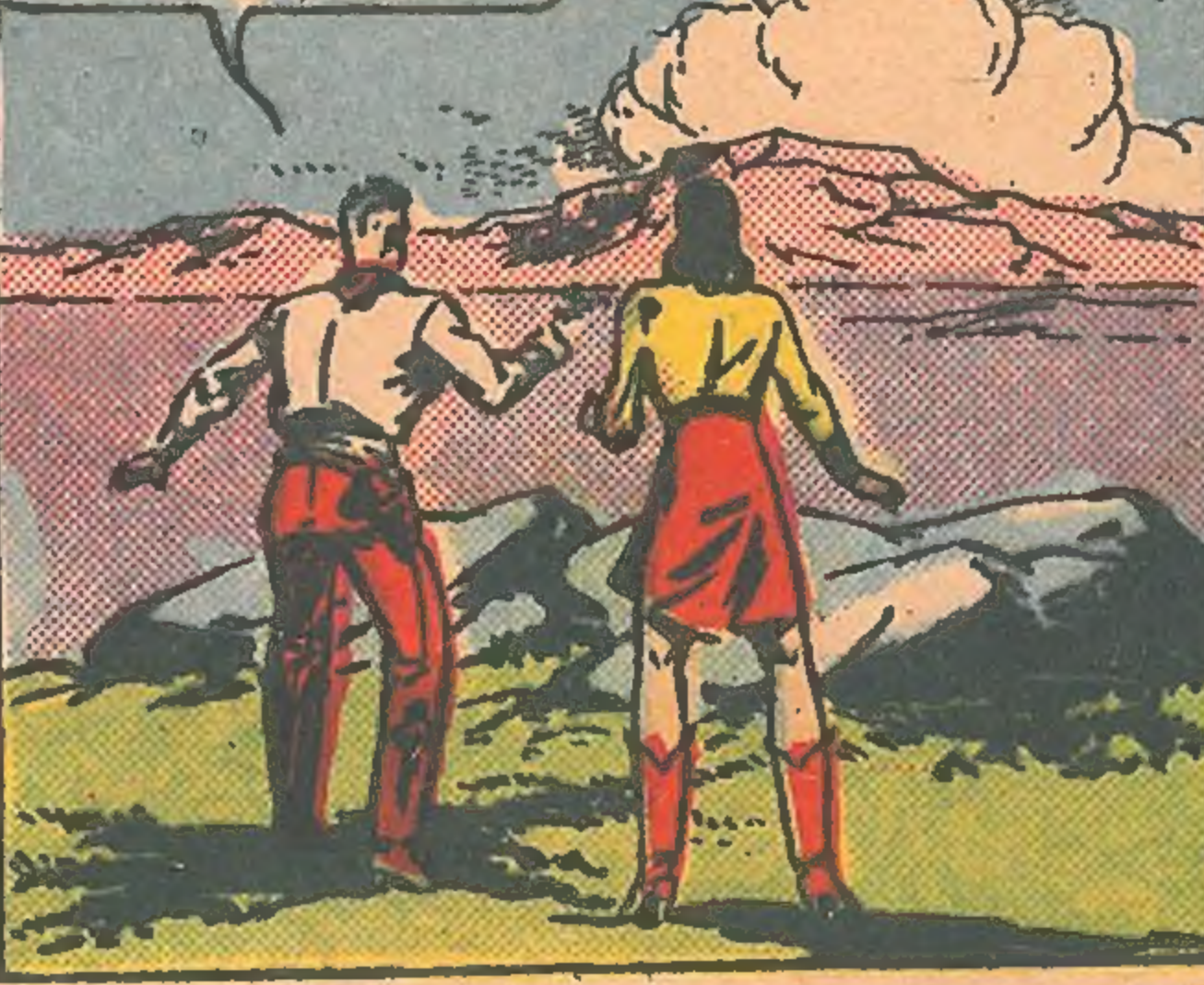
NAFILE.. BU İŞARE-
Tİ GÖRECEK KADAR
YAKINDA KİMSE
YOKTUR..

BABA ŞU NE? GALİ-
BA BİZE DOĞRU GE-
LİYORLAR.

ATA BENZİYOR
JAN..

GELENLER
KIZILDERİLİ-
LER.. HERHAL-
DE İŞARETİMİ-
Zİ GÖRDÜLER.

BABA ONLARI GÖR-
DÜĞÜME ÇOK NEM-
NÜN OLDUM. BİZİ
KURTARIRLAR.

MERHABA
PROFESÖR!
İŞARETİ SİZ Mİ
YERDİNİZ?

EYET BİZ VER-
DİK.. BRIK
TEHLİKEDE..

BEN EBEDİ DAĞLARIN BAŞ-
KANI VE BRIK'IN ESKİ DOS-
TUYUM. SÖYLEYİN NE YAP-
MANI LAZIM?

HAYDUTLARI YARALAMAK İÇİN PEŞLERİNDEN
GİTMEŞLER.. MAĞARA KAPISI ÇÖKMÜŞ İÇERİ-
DE KALMIŞLAR..

KAVAK-
LARIN
REİSİ
BİR
AN
DÜŞÜN-
DÜ.

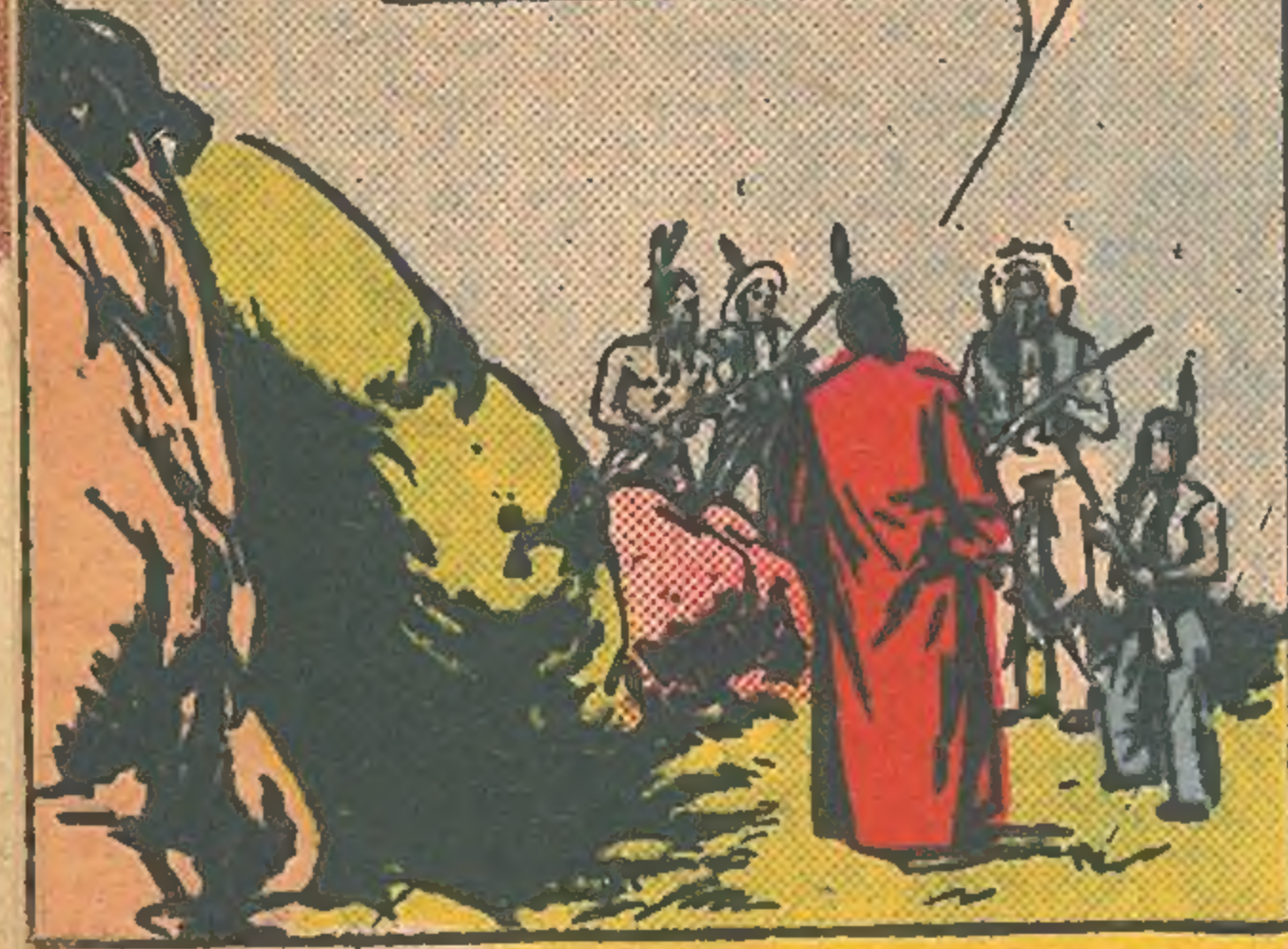
BEN GİZLİ YOLU
BİLİYORUM.. PEŞİM-
DEN GELİNİZ.

SİZ BURADA NÖBETÇİ
KALINIZ. BEN BRIKİ GETİRİRİM

İSTE MAĞARANIN
GİZLİ KAPISI.. OĞLUM
SEN DE BURADA
NÖBETÇİ KAL..

KIZILDERİLİLER MAĞARANIN
İÇİNDE BİRER HAYALET
GİBİ SESSİZCE İLERLİYORLAR

GÖRÜYÖR MUSUNUZ ŞURADA
BİR IŞIK VAR. DÜŞMAN-
LARIMIZ ORADA OLA-
CAK..

PATRON DİKKAT ETTİN
Mİ? DUMAN HEPA AYNI
İSTİKAMETTE İLER-
LİYOR.

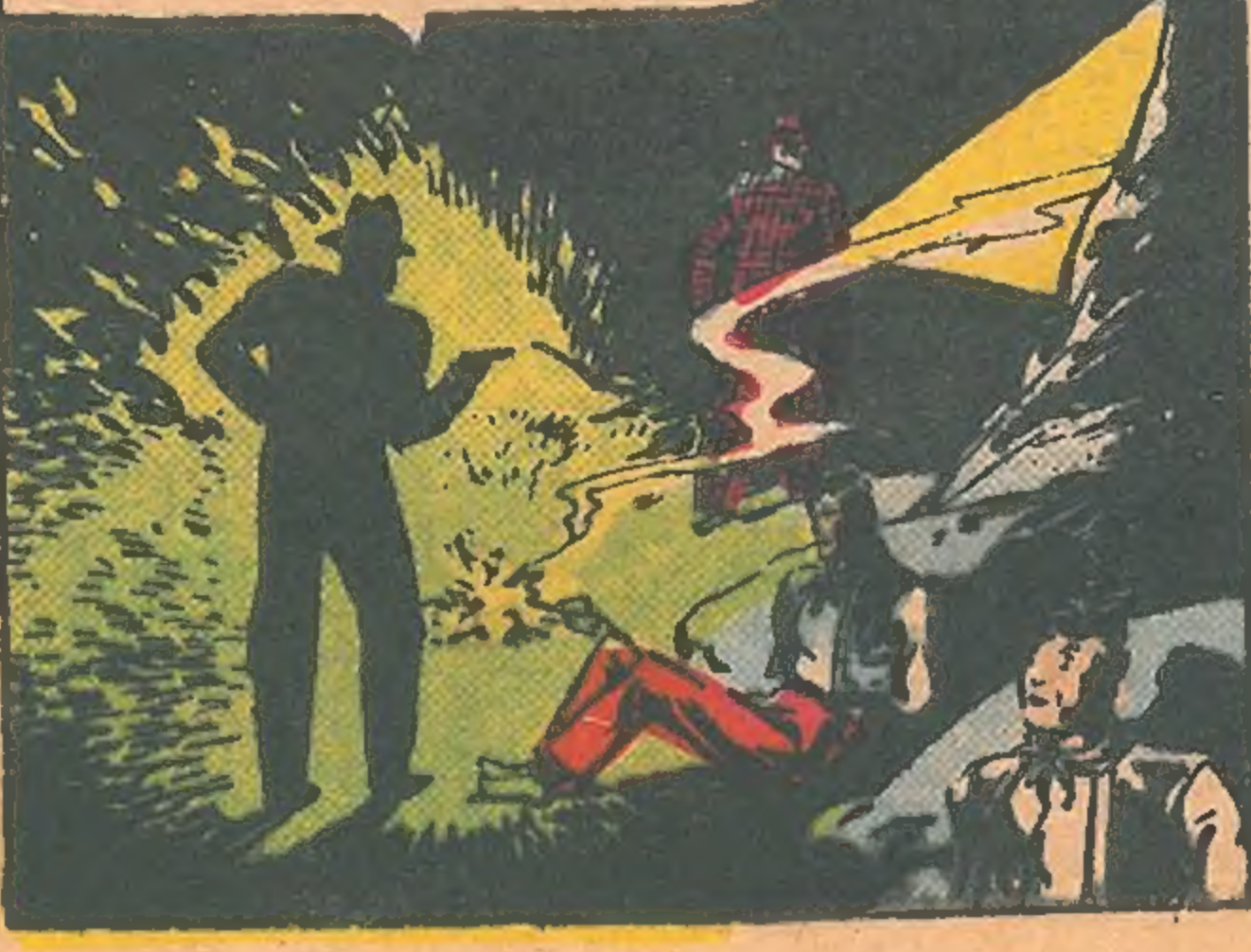

HERHALDE
GİZLİ KAPININ
DOĞRU YOL
OLACAK..

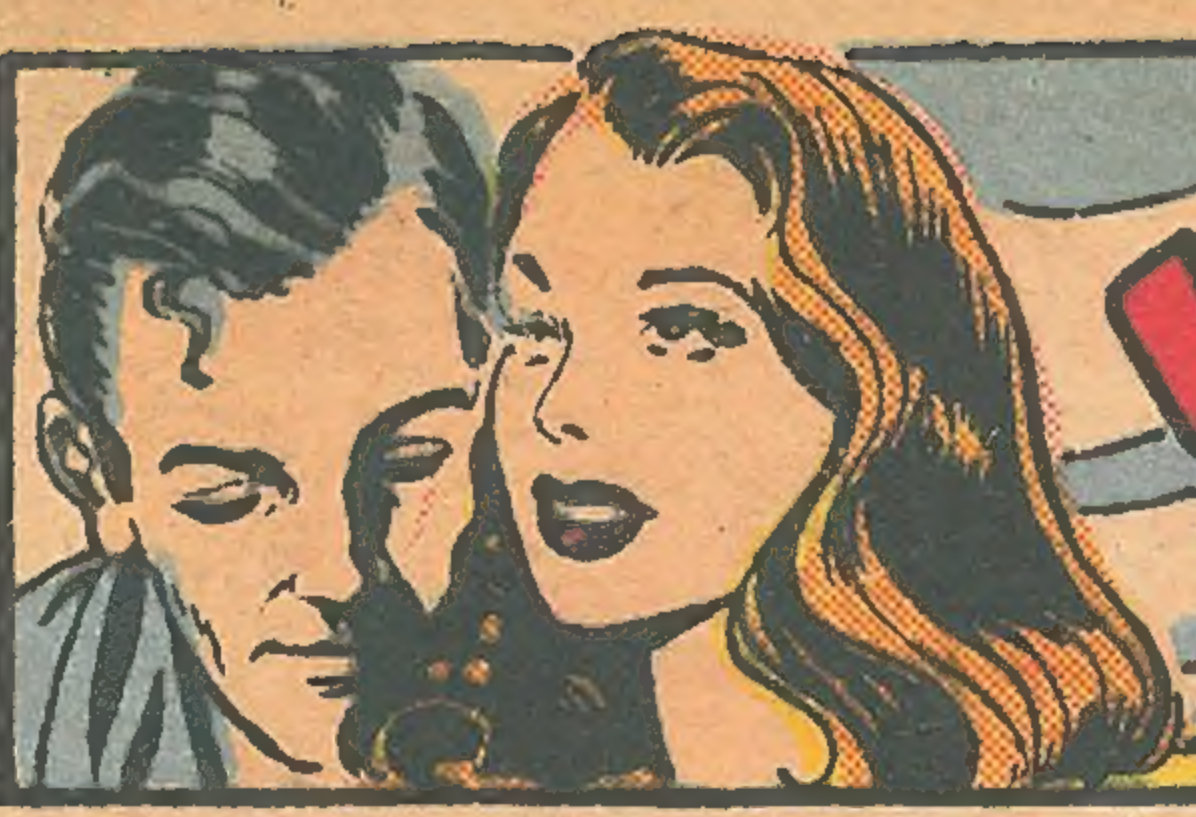
DOĞRU...
BÜ HİÇ AK-
LIMA GELME-
MİŞTİ BAK.

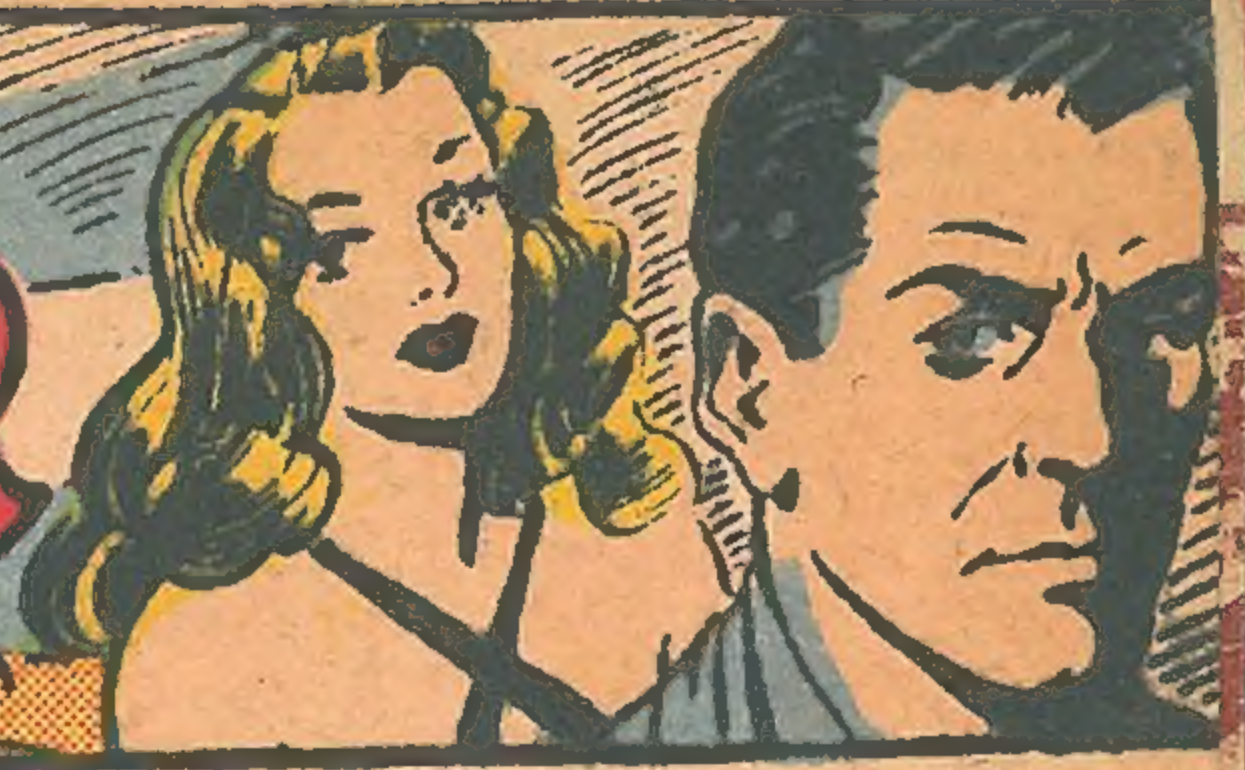
DUMANIN İSTİKAMETİNİ TA-
KİP ET BELKİ YOLU BULUR-
SUN BEN BUNLARIN YANIN-
DA KALİYORUM.

ARKASI VAR.

YALNIZ RUHLAR

BEN GÖRECEK OLURLARSA MAHVOLDUM DEMektİR. AMA BEN HER NE PAHASINA OLURSA NEGRİTOSLARIN REİSİNİN ONLARA SÖYLEDİKLERİNİ İŞİTME-LİYİM. HER HALDE ONDA MARK'A DAİR ÇOK MALÜMAT VARDIR.

REİS HAİTUSA VAR GÖRMek ÇOK BEYAZ ADAM VE VAR KONUŞMAK KABİLE REİS.

YA ÖTEKİLER-LE P BEYAZ-LARLA KO-NUSTUN MU? SÖYLE!!

YOK BEN KONUŞMAK! ORMANDA NEGRİTOSLAR VAR KISKANMAK BEYAZ ESİRLERİNİ... BEN VAR BİLİR YALNIZ BU!

SEN DAHA ÇOK ŞEYLER BİLİYOR-SUN AMA ŞAK-LİYORSUN HINZİR ZENCİ. AMA BEN SENİ KONUŞTUR-MASINI BİLİRİM!

YURMA. DELİRDİN Mİ SEN? SONRA BUNU KATI'YYEN AFFETMEZ. HALBUKİ MARKI BULMAMIZ İÇİN KATI' SURETTE BU MAY-MUNA İHTİYACIMIZ VAR!..

BEN ÇALIŞIYOR SİZE ÇÜNKÜ VAR ÇOK OLMAK PARA. NEZAMAN VAR OLMAK DAYAK BEN YOK ÇALIŞMAK.

ANLADIM... AL ÖYLE İSE DAHA PARA. ŞİMDİ SÖYLİ YECER MİSİN

BEN VAR HA-RİTA GETİRMEK YERİN NEREDE VAR ÇALIŞMAK ORMANDA ASKERLER VAR AMERİKAN. VAR ORADA İSİM AHİDAR.

UZAKTAN VERLİYİ
DİNLEYEN ELSA ÖĞRE-
NECEĞİNİ ÖĞRENMİŞ
E. AHİDAR İSMİNİ
KLİNDİ TUTARAK
RADAN UZAKLAŞMIŞ-
R. BU SİRADA ÖNÜ
ENİNİN ADAMLARI
ÖRÜP TAKİP EDER-
LER...

HEY NE VAR
NE OLUYOR ORADA?

BEYAZ KADIN VAR
DİNLEMİYERİM
DI KAÇMAK...

ELSA...

ÇABUK
KOSUN YA-
KALAYIN.
EĞER KALMAK
İSTERSE VURUN
ELİBOS GELİRSE
NİZ HEPINİZİ KIR
BAĞTAN GEÇİRİRİM!

SAKIN ÖLGENİ!
SUKIRBAC HİKA-
YESİNİ DE ARTIR
RIRAK. ÇÜNKÜ SON-
RA BAŞIMIZ BELAYA
GİRECEK.

NE HABER?

VAR ÇOK KARANLIK. BİZ
BULAMADIK ÖNÜ. AMA
YOK KABAHAAT BİZDE...

ALLAH BELANIZI VERSİN.
ŞİMDİ ÖKARIDA BENİM.
BİLDİĞİM SEYLERİN HEP-
SİNİ ÖĞRENDİ DEMEK.
AMA BEN ONA GÖSTERİM!

19
38

ELSA
BAHÇEDEN AYRILDIKTAN
SONRA SEHRE GELİR VE ÖĞRENDİĞİ
YER HAKKINDA MALUMAT TOPLAMAYA BAŞLAR...

SİZE KATİYYEN BOYLE BİR SEYYAHAT TAVSİYE ETMEM
NEGRİTOSLAR ÇOK TEHLİKELİDİRLER...

HOTEL ARAU
(DOLDI)

HER ŞEYİ RAĞMEN BEN GİT-
MELİYİM. MARKIN AŞKI İLE BUZORLUK-
LARA YENECEĞİM...

AUTABİKİT. SİZ
RANA YOL GÖSTE-
RECEKSİNİZ...

55

BEN ZATEN HERŞEYİ
HAZIRLADIM BAYAN.

VE YEŞİL CENNET ORMANLARDA YORUCU-YÖLCÜLÜK
BAŞLADI...

Orhan cevap verdi:
— Bütün enkaz eşildi. Sevilin hiç bileğinden ayırmadığı bilezikler ve o gün arkasına giymiş olduğu elbisedeki bazı düğmeler bulundu.

— Bunlar fazla bir şey ifade etmez. Sakın kızı kaçırmış olmasınlar. — Fakat kimler?

Orhan bu konuşmaya karıştı:
— Kim olacak, Siyah maskeli kadın.

Doktor gülmeğe başladı. Fakat tam bu sırada pek yakında kart bir baykuş öttü. Beşi birden susmuşlardı. Ses kesilince doktor:

— Çenesi tutulasıca hayvan, dedi. Ne de bet sesi var. İnsanın kafası böyle zırva korkularla dolu olur ve gece yarısı böyle bir sahne de bulunursa mutlaka korkar. Seslenin bakalım şu delikanlıya!

Seslendiler, etrafı araştırdılar. Kimse yoktu. Elektrik fenerinin yardımıyla her tarafı arayan iki delikanlı:

— Turgut yok, cevabını verdiler. Doktor başka bir şey düşünmüştü:

— Ben Orhana hak vereceğim. Fakat küçük bir değişiklik. Onlar bahçeye doğru gelirlerken Turgut rahatsız edilmekten çekinerek kapıyı kapattı. Sonra, herkes Kâmuranın telâşına düştüğü sırada kapıyı açtı ve çıkıp gitti.

Bir delikalı:
— Makul düşünce, iyi izah, dedi. O heyecan arasında zaten siyah elbise giyen Turgut, Siyah elbiseli kadına benzetilebilirdi...

Orhan itiraz etti:
— Benim gördüğüm Turgut değildi. Turgut olsaydı Kâmuran korkup kaçmazdı. Ben onu görünce kat'iyen korkmadım. Dedğim gibi, bütün dikkatimle seyrettim. Zarif, biçimli, dar elbiseli bir kadındı. Artık isterseniz inanın.

— 5 —

Sayfiye yerinde, Kâmuranın bayılmasıyla başlayan bu hâdisenin dedikodusu bir müddet daha devam etti.

Komşular, iki genç arasındaki sevimlinin böyle bir siyahlı kadın uydurmasıyla tevîl edildiğini ileriye sürüyorlardı. Bu sözlerden son derecede sinirlenen baba, kızını bir köşeye çekip sıkıştırmış, Kâmuran göz yaşları içinde, şöyle bir yemin etmişti:

— Allah beni Sevil gibi cayır cayır yaksın ki, doğru söylüyorum. Ben o gece Siyahlı Kadını iki defa gördüm. Turgudu kucağına almış, enkazın üzerinde yürüyordu. Orhanla buluşmağa gidecek olsaydım niçin size haber verirdim. Hemen arkamdan gelecek değil miydiniz? Bahçeye çıkınca haykırarak onu çağırdım. Turgudu kurtarmaktan başka bir şey düşünmüyordum. Fakat kadını görünce çok korktum.

Babası ve annesi inanmışlardı. Orhanın ailesi de bu hâdiseye inanıyordu. Yalnız onların heyecanla bir hayal görmüş olacaklarını kabul ediyorlardı.

O civarda, üç katlı, Sırrı Paşanın köşkünde oturan Mehpare Hanım da bu iki gencin fikirlerine iştirak ediyordu.

Sırrı Paşa çoktan ölmüş ve genç karısı dul kalmıştı. O civarda yaz

ve kıs oturan, etrafına iyilik yapan bu kadın:

— Gençlerin hakları var, dedi. Size Paşanın ölüsüne yem'in ederim ki Siyah Maskeli Kadını ben de gördüm.

Bu konuşma sırasında doktor da hazır bulunuyordu. Kendisini tutamadı:

— Hanımefendi, dedi. Sizin gibi münevver ve zeki bir hanım nasıl oluyor da böyle bir sözü ortaya atıyor. Böyle hurafelere inanmak bütün fenni ve makulâtı inkâr etmek demektir.

Mehpare Hanımefendi iri gözlerini bütün güzelliği ile doktorun üzerine çevirdi ve bir genç kız ağzı kadar güzel olan biçimli ağzını açtı:

Bu sözlerden sinirlenen baba, kızını bir köşeye çekip sıkıştırmıştı.

— Doktor Bey, bu eski bir hikâ-yedir. Bundan on sekiz yıl önce çok sevdiği bir kızı alan Rıdvan Nafizin hikâyesini öğrenmelisiniz. Sevişerek, birbirlerini mes'ut eden bu çift, hem de Sevil dünyaya geldiği halde neden ayrıldılar. Çok iyi okumuş, bir iki ecnebi diline de vâkıf bulunan bu genç kadın sevgili kocasından niçin ayrıldı? Hep bu siyah maskeli kadın yüzünden değil mi? O sıralarda ben de paşa ile evlenmiştim. Çok kıskanç bir erkek olan paşa beni köşkten çıkartmıyordu. Fakat bütün hâdiseyi biliyorum. Bir iki defa, gece yarısı doktor aradılar. Genç kadın Maskeli kadının taarruzuna uğramıştı. Paşayı da tedavi eden bu doktorlardan birisi bize hikâyeyi şöyle izah etmişti: «Genç kadının zekâsından ve asap bozukluğundan şüphe edemiyorum. Çünkü köşk halkını sorguya çektim. Genç kadının, bağırarak gördüğü hayaletin üstüne doğru koştuğunu söylediler. Yaptığım muayenede za-

vallının boynunda hafif tırnak izleri ve kızarıklık gördüm. Bu genç kadının bir düşmanı var.» Evet, o doktor bunları söylemişti. Bizim köşte de erkenden kapılar kapanmağa başlamıştı. Rıdvan Nafiz bu güzel kadından ayrılmak zorunda kaldı. Eğer sadece batıl bir itikat olsaydı genç kadın iltica ettiği babasının evinde de bu hayalet! görürdü. Bu Maskeli kadın bu civarda dolaşan bir mahlûktur. İnsan kılığında bir dişi kurt. Rıdvan Nafiz köşkün bahçesinde sıkı bir arama yaptırmıştı. O zaman yumuşak topraklar üzerinde ve genç kadının taarruza uğradığı yerde yabancı ayak izleri görüldü ise de kendisi ele geçmedi.

Doktor:

len itfaiye erleri ancak merdiven kullanarak bahçeye girebilirdiler. Böyle pek yakın ve göz önündeki köşkten bir kız kaçırmak kolay değildir. Bunu ancak o Maskeli kadın yapabiliirdi.

Doktor sordu:

— Kızın büsbütün yanmasını nasıl tevîl ettiler?

— Herhangi bir sebeple benzin depolarının yanında bulunduğunu ve orada yanmış olduğunu söylüyorlar. Toz haline gelen kemiklerin de infilâk sırasında dağıldığına hükmediyorlar. Fakat Sevil piyano çalıyordu. Sonra tekrar zemin katına inmesine hiç de lüzum yoktu. Size bir şey daha sorayım. Turgut ne oldu? Niçin tam da Orhanla Kâmuranın Siyah maskeli kadını gördükleri geceden itibaren görünmez oldu? Onun köşkün bahçesinden çıktığını gören olmadı. O sırada herkes ayaklanmıştı.

Zihni allak bullak olmuş bulunan doktor:

— Daha fazlasına benim aklım ermez Hanımefendi, dedi. Ben Siyah maskeli Kadın deyiniz, Dişi Kurt deyiniz, böyle şeylere inanmam. Kafam bu terbiyeyi almamıştır.

Mehpare Hanım gittikten sonra doktor:

— Bu hanımefendi de sapıtmışlardan, dedi.

Fakat diğerleri itiraz ettiler:

— Zekâsı, hayırseverliği ile meşhur olan bu Mehpare Hanım bütün aklına sahiptir. Eğer siz başınıza bir felâket gelmesinden korkmazsanız bu Siyah maskeli kadına inanmayınız.

Doktor haykırdı:

— Böyle saçma şey olamaz.

Doktor inat ediyordu. Adamcağının hakkı da vardı. Sayfiye yerinde tad, tuz kalmamıştı. Bilhassa yüksek duvarların uzağında bulunmağa çalışıyor ve geceleri erkenden kapılar kapanıyordu.

Doktor hiddetleniyor:

— Bu nasıl sayfiye yeri yahu, diyordu. Herkeste korku. Herkeste sinir.

Bir akşam üstü, Mehpare Hanımefendinin bol ve çeşitli güllerle süslü bahçesinde dolaşırken yine bu bahis açılmıştı da doktor iddiaya kalktı:

— Benimle bahse girer misiniz? Gece yarısı tam onikide bahçeye girip dolaşacağım. Yanıma tabanca bile almayacağım. Bir ziyafetine.. Yaşlı bir adam:

— Canım, doktor, dedi. Nene lâzım.

Doktor haykırdı:

— Böylece korkmağa mahal olmadığını size ispat edeceğim. Fakat ondan sonra tabansızlık edip evlerinize çekilmiyeceksiniz. İsterseniz bu akşam.

Mehpare Hanım:

— Yapmayınız doktor, dedi. Ben kendi hesabıma böyle bir iddiaya girişemem.

İş iddiaya bindi. Doktor hemen o akşam dediğini yapmağa karar verdi. İçlerinde Orhan da olduğu halde dört delikanlı, kapının karşısında bekliyecek ve onun tekinsiz yerde kalmasını kontrol edeceklerdi.

Kırkını geçkin bir bekâr olan doktor köşklere birisinde dört gençle birer parti tavlama oynadıktan sonra ayağa kalktı.

(Arkası var)

KURLARIMI ÖLDÜRDÜN
SENİ ÇİTİR ÇİTİR YİYECE-
GİM.

ROBER
KARANLIK
BİR MAĞA.
RADA DEV
İNSANLA KAR-
ŞI KARŞIYA..

DEV ÇILGIN GİBİ ATILDI.

ROBER KENDİNİ YERE ATTI.
DEV ÜSTÜNE SALDIRDI.

ROBER DEVE GELME
TAKTI. ADAM YERİ ÖPTÜ.

GENÇ ADAM HEMEN
TAPINAGA KÖŞTÜ

SENİNLE BİR ÖLÜM
KALIM HARBI YAPA-
CAĞIZ.

BİR ALTIN KİTLESİNİN
ARKASINDA DEVİ BEKLEDİ.

DEV APTALLAŞMIŞTI.
SERSEM SEPELEK GE-
LİRKEN KARNINA BİR

YUMRUK YEDİ. ACIDAN KIV-
RANDI.

ULAN BİZDİK
SENİ MAHVEDE-
CEĞİM. EZECEĞİM SENİ

DEV. BİRKAÇ DEFA SAL-
DIRDI. ROBERİ YAKALIYA
NADI.

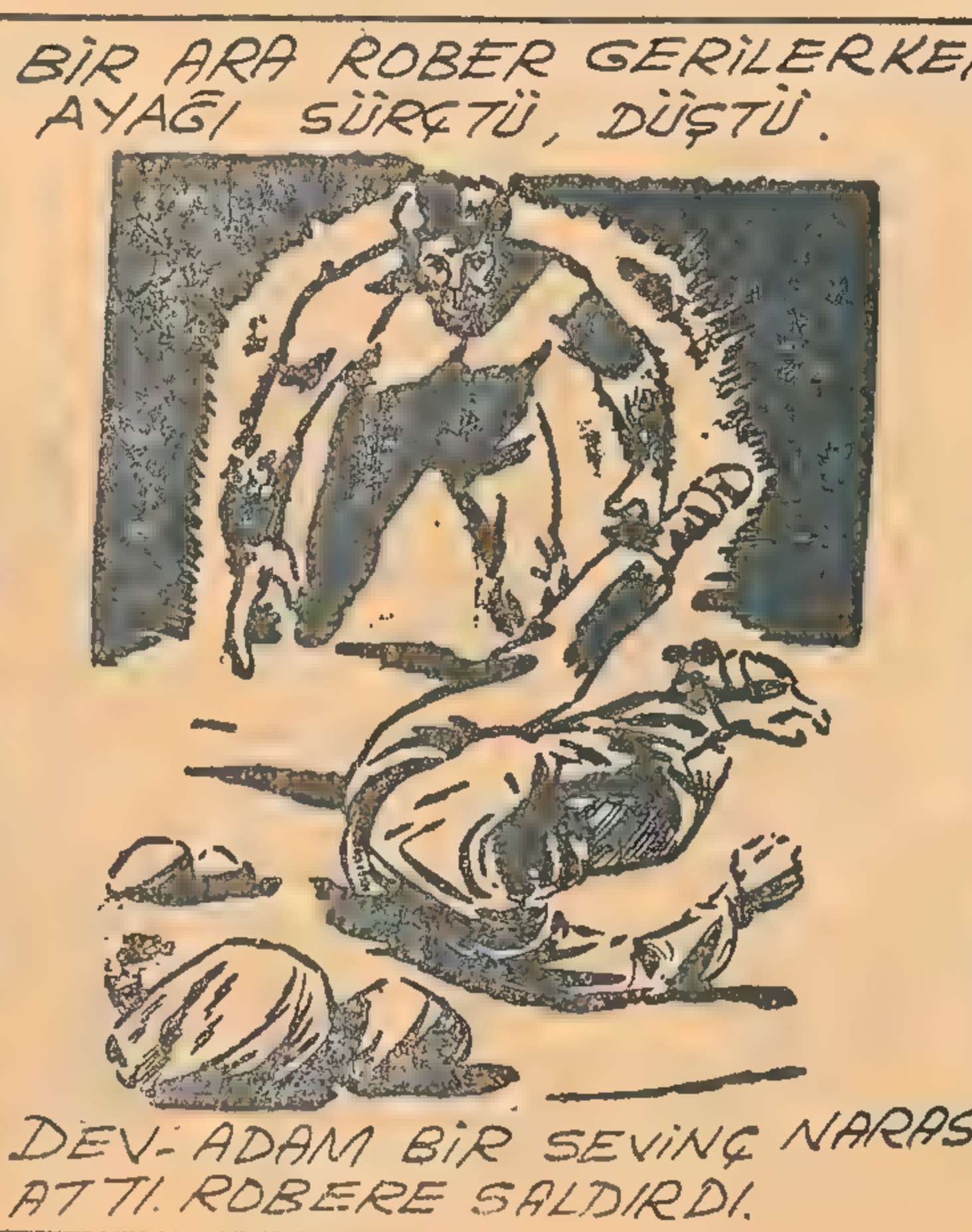
GİZLİ VE ESRARLI ŞE-
HIR DÖĞÜŞ MEYDANINA
DÖNMÜŞTÜ.

DEV BÜYÜK KIZGIN-
LIKLA KOCA KAYALARI
KALDIRIP ATIYORDU. 55

ROBER HER DEFA-
SINDA KURTULUYORDU

BİR ARA ROBER GERİLERKEN
AYAĞI SÜRÜKTÜ, DÜŞTÜ.

DEV- ADAM BİR SEVİNÇ NARASI
ATTI. ROBERE SALDIRDI.

HAH HAH HA... ŞİM.
Dİ YEDİM SENİ
İŞTE..

ARKASI VAR.

Beyoğlu Âlemi

Yazan: M. YAMAN

Aradan doğma fakirdi. Talih hiç bir zaman onun yüzüne gülmemişti. Somurtuk, kemsurat, menhus bir talihi vardı.

Zavallı Remzi, eski çocukluk arkadaşlarının her birinin bir baltaya sap olduğunu görüyor. Kendi halinden utanarak onlardan bucak, bucak kaçıyordu.

Nasıl kaçmasın? Ne üstünde var, ne başında. İşi gücü, konu komşunun devlet daireleriyle olan işini takip etmek ve bundan aldığı bahşişlerle nefisini körletmek.

Ne okuyabilmiş, ne de bir sanatta tutunabilmişti. Gelgelelim artık yirmi beş yaşında bir delikanlı olmuştı. Eh, erkek olup da kadınlara iç çekmesin, onlarla düşüp kalkmasın, olur mu hiç?

Bazan, o yoldan geçerken bir pencere açılır, şirin bir genç kız ona el ederek içeriye çağırırdı. O eve bin türlü hülyalarla giren Remzicik, kapının arkasında bekliyen kızın karşısında baygınlıklar geçirir, fakat işte bu sırada o kız:

— Remzi ağabey, derdi. Sabahleyin babam bıraktı şu kâğıdı. Muhtara tasdik ettiriversin, dedi. Şu muhtara verilecek, Bu da sizin için.

Kızın sıcak avucundaki yirmibeşlik Remzinin buz kesilen avucuna kayar ve kapı yüzüne kapanırdı.

Bazan mahallede bir dul kadın, ama çok güzel bir dul kadın, onu akşam karanlığında içeriye alır, yemeğe alıkoyar, sonra da dert yanardı:

— Remzi, bir adam varmış. İle beni istiyormuş. Nenin nesi olduğunu bilmiyorum. Bana kalsa evlenmeyeceğim ama dulların adı kötüdür. Kendime söz getirmedense bir daha bir erkek kahrı çekmeyi tercih ediyorum. Sen yabancı değilsin, kuzum şu adreslere giderek sor bakalım. Kimmiş bu adam.

Büsbütün başka bir hülya ile eve alınan Remzi kolu, kanadı kırık çıkardı. Zavallı genç içi titreye titreye verem olacaktı. Nihayet aklına koydu. Boğazından kesecek, elbisesini yoluna koyacak, Beyoğlu dilberleriyle dünyada bir akşam olsun bir âlem yapacak.

Tamam bir yıl bu hülya ile vakit geçirdi. Zaten pek boğazına baktığı da yoktu. Simitle günler, bayat ekmek dilimleriyle haftalar geçirdi. Sirtına bir ceket, ayağına bir ayakkabı uydurdu. Bunların eskicilerden alındığını kim anlıyacak!

Cebinde de üç buçuk lira ile yola çıktı.

Bir pazar akşamıydı o gün. Remzicik acemi acemi yürüdü. Süklüm püklüm bakınmağa başladı. Fakat hayır. Bu böyle olmayacak. Kafayı gekmeli.

Ayak üstü iki kadeh çekilen yerlerden birisine yanaştı. Şarap istedi. Bir, bir daha, sonra bir daha çekti.

Onun gibi çekenler ve şakalaşanlar vardı. Hattâ içlerinde güzel kızlar ve kadınlar.

Remzicik âdeta geldiğine pişmandı. Fakat ayak atmıştı bir kere. Oracıkta içebildiği kadar içip kendi

çöplüğüne dönmeğe karar verdi. İşte tam bu sırada da orada bir kavga koptu. Havada uçan bir kadeh gelip Remzinin alnına çarptı. Yüzü, gözü kan içinde kalan Remzi düşüp bayıldı.

Aradan tamam bir ay geçti. Alnında hafif bir yara izi kalan Remzicik bir akşam yine Beyoğlu yolunu tuttu. Cebinde yine on paralar yok, arkasında yine o elbiseler ve karşısında yine o kemsurat talih.

Fakat heyecan içersindeydi. O ge-

ceyi, o Beyoğlu gecesini hiç unutmuyacaktı. O âleme bir daha karışacaktı.

Çünkü o akşam gözlerini bir hastahane de açmıştı. Yanında telâşlı bir delikanlı ile doktor ve güzel bir hastabakıcı görmüştü.

Onun ayıldığına sevinen delikanlı, doktorla hastabakıcı kendilerini yalnız bırakınca ellerine sarılmış:

— Aman kradesim, demişti. Benden davacı olma. Bir kaza oldu işte. Başkasiyle kavga ettim, attığım kadeh senin yüzüne rasladı.

Delikanlı onun elini defalarca sıktı. Hastahaneye on günlük para yatırmış ve onu hususî bir odada oturtmuştu.

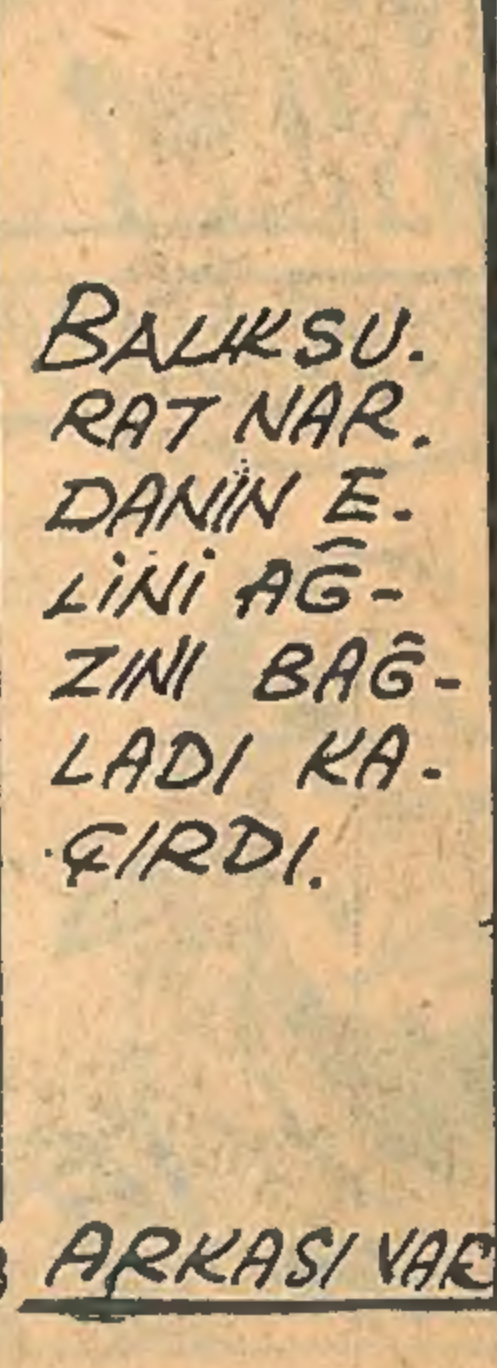
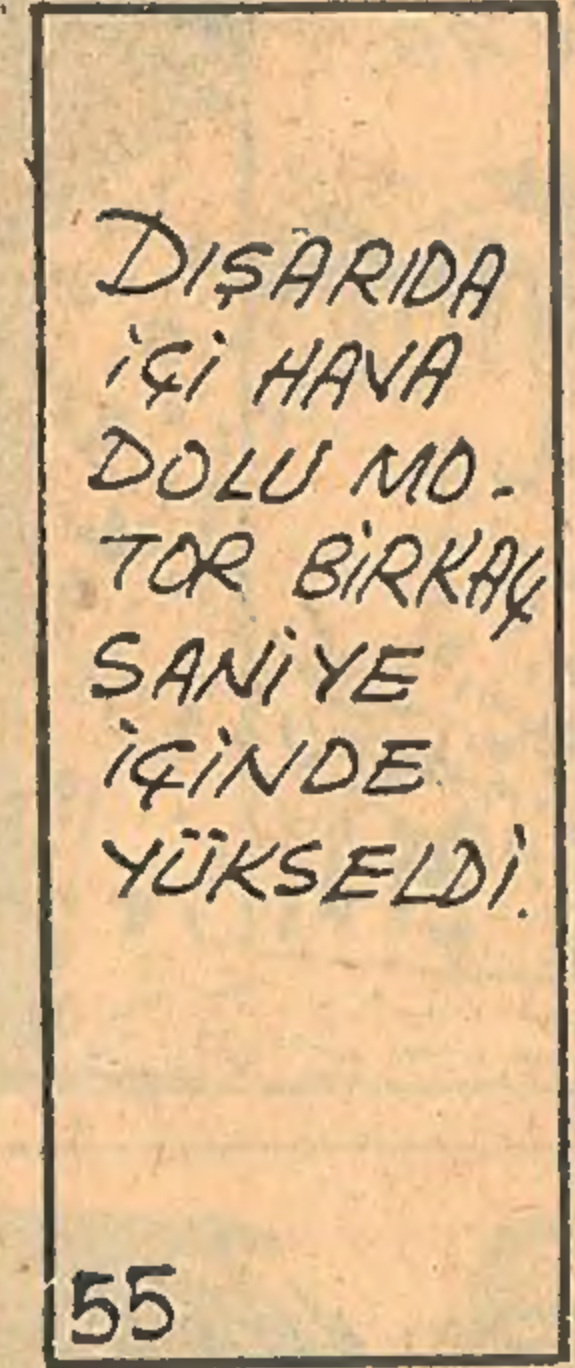
Şimdi Remzi hastahane günlerini rüya gibi hatırlıyordu. Her sabah uğrayan güler yüzlü doktor, beyaz göğüslü ve genç hastabakıcı. Nefis yemekler, bembeyaz bir yatak. Yalnız, tertemiz ve güneşli bir oda. Orada, hayatta tatmadığı yemek-

leri tatmış, orada rahat bir yatak görmüş, dinlenmiş, başkalaşmış ve oradan çıkarken, delikanlının, gizlice cebine bıraktığı yirmi liranın onunun güzel hastabakıcıya bahşış olarak vermişti.

Remzi yine Beyoğluna çıkıyordu. Fakat oradaki yosmalarla sabahlamağa değil.

Belki kafama bir kadeh raslar da hastahaneye kaldırılıp orada birkaç gün rahat ederim, diye.

ÖRÜMCEK AĞI

(4 üncü sayfadan devam)

Kapının kapanmasıyla beraber ses sada da kesilmiş, genç kız tereddütle korku arasında, ne yapacağını kestiremez bir halde kala kalmıştı. Bu gürültü neydi? Acaba Grund, Dailası da yakalayıp elinden silâhını mı almıştı! Yoksa bu düşündüğünün tam aksi mi olmuştu? Lâkin içindeki ümidin uyanmasıyla sönmesi bir oldu.

Yatağa baktı. Cimmi hâlâ uyuyordu. Birdenbire göğsünde, kalbinin taş kesildiğini duyar gibi oldu. dışarıda, koridorda bir ayak sesi peyda olmuş, hemen aynı anda da kapıda Frav Şratin toparlacak vücudu belirivermişti. Nefes nefeseydi ve çirkin gözleri kindar bakışlar fırlatıyordu. Çingiraklı bir sesle:

— Yal. dedi. Demek siz buradaydınız ha dilberim.. Demek kardeşinizi göreceğiniz gelmişti ha?.. İyi ama odanızdan çıkmak için kimden müsaade aldınız bakayım?

Bir yandan söylenirken bir yandan da genç kıza ilerlemiş, bileğini, kemikli ellerine almıştı.

— Bir daha elimden kaçmaya kalkarsan gözlerini oyarım senin! dedi. Haydi gel bakayım şimdi.

Bu sözleri bitirirken Patrisyayı da kapıya doğru sürüklemeye çabalamıştı ama genç kız yerinden kimıldanmamış, sanki uyuyanı uyandırmak istemiyormuş gibi fısıldıyordu:

— Bırakın beni. Nereye götüreceksiniz?

Fakat kendini boşuna kurtarmaya uğraşıyordu. Cadı, elini genç kızın bileğinin etrafında şiddetle sıkıp Patrisyayı bağırttı.

(Arkası var)

MUSKANIN MARİFETİ

(5 inci sayfadan devam)

re siz batıya değil, doğuya doğru seyretilmişsiniz.» Ve elindeki kalemin ucu ile başka bir noktayı işaret ederek devam etti: «Çünkü biz şimdi burada bulunuyoruz.»

Beraberce geminin güvertesine çekilmiş olan sandalın yanına giderek pusulayı gözden geçirdiler. Alet sapasağlamdı. Kaptan tayfaların yanında sigara içen Lopez'i çağırarak: «İçeri gir ve pusulayı da yanına alıp dümene otur.» dedi. Ve biraz sonra muzaffer bir eda ile: «İşte!» diye haykırdı. «Doğru tahmin etmişim.»

Pusulanın fırl fırl dönmeye başlayan ibresine gözü ilişen Hartley şaşkınlıktan neredeyse küçük dilini yutacaktı. Sadece: «Bu adam herhalde manyetik şualar neşrediyor.» diyebildi.

Kaptan güldü ve Lopez'in boynundaki torbayı açarak, üzerinde, kucagında çocuk taşıyan bir kadın resmi bulunan madeni lâvhayı dışarı çıkardı, ibre de bunun üzerine yavaşlıyarak doğru yönü göstermeye başladı.

«Bakın! dedi. Dört gündenberi bu demirin tesiri ile dönen ibreye uyararak dolaşp duruyorsunuz. Maa-fah gene talihiniz varmış, ki yolunuzun üzerine çıktınız. Çünkü biraz evvel telsizle aldığımız bir haberdan, Kratura'daki volkanın faaliyetine geçtiğini ve adanın suya gömülmeğe olduğunu öğrendik. Eğer oraya gidebilseydiniz haliniz haraptı. Hayatınızı gene bu muskaya borçlusunuz, azizim.»

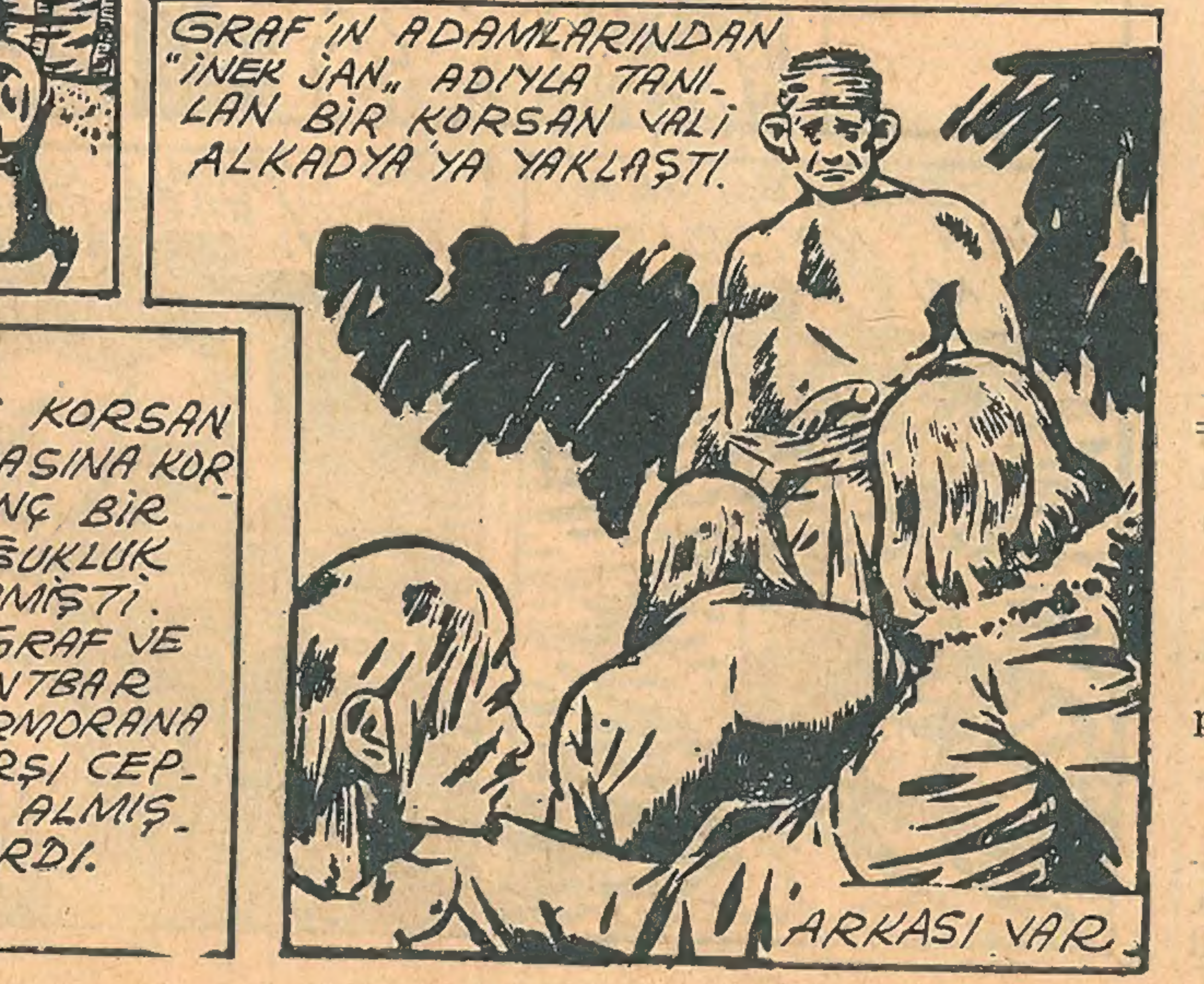
BOŞ FEDAKÂRLIK

(6 ncı sayfadan devam)

mız sona erdi demektir. Şu telgrafı oku da bak...»

Büyüyen gözlerle kâğıdı süzen Süheylâ, dehşet dolu bir çığlık koparak olduğu yere yığıldı kaldı.

Kocasının uzak akrabalarından birinin avukatından gelen bu tel-grafta, zengin adamın öldüğü ve vasiyetnamesine göre mirasından Cemilin hissesine tam elli bin lira düş-tüğü bildirilmekteydi...

GİZLİ VAZİFE !..

MİSELİN BİR YANDAN AN İLE KONUŞUYOR BİR YANDAN KADINLARI İÇERİ İTİYORDU. ANNE PENCEREDEN ATLA.. ERKEKLER SANA YARZINLE DİMİ EDER BEN HAVYA KALAY ATEŞ EDECEĞİM. CAĞIM..

55

PEKİ! ÖTEKİLERE SÖYLE KAÇSINLAR ÖYLEYSE.. ÇABUK OL..

YAVRUM KAÇ.. BA.. BANA KAVUŞ.. BU FIRSAT TAM FIRSATTIR.. AH AN!.. KORKARIM... YA YAKALANIR.. SAM KİMBİLİR.. NE EZA CEFA EDERLER..

HEM SİZ NE YAPACAĞINIZ? BİZİM İNTİKAMIMIZI SİZDEN ALIRLAR.. ALDIRMA.. BİZ ÖLMÜŞÜZ ÖLECEĞİMİZ KADAR SEN KAÇIP KURTULMANA BAK.. FRIDA SENİ GÖRMEZ..

KADINLAR YANAN BARAKADAN DIŞARI KAÇARLARKEN MİSELİN ARKADAŞLARININ KUL AĞINA BİRŞEYLER FISILDADI.

KADINLAR MİSELİNİN ÜZERİNE ATILDILAR. MİSELİN ONLARLA MÜCADELE EDER GİBİ YAPTI KENDİNİ BIRAKTI.

İMDAT... İMDAT... YETİŞİN...

KADINLARIN BİR KISMI YANGININ AÇTIĞI BİR GEDİKTEN KAÇTILAR. KAMPAN KURTULMAK İÇİN ATEŞİN İÇİNE ATILMAKTA TEREDDÜT ETMEDİLER

ESTER DIŞARI ÇIRINCA ERKEKLERDEN KAÇAMIYAN İHTİYARLARI ARASINDA BABASINI GÖRDÜ

BABA BENİNLE GEL.. BEBERER OLURSAK ZORLUKLARI DAHA İYİ YENERİZ

ESTERLE BABASI KAÇANLARIN SONUN CÜSÜ OLDULAR.. ALARM DÜDÜKLERİ MOTOSİKLETLER ADILAR YETİŞTİLER

ALLAHIM SEN ONLARA ACI.. MERHAMETİ.. ESİRGE.. BİZ KALDIK.. İNŞALLAH ONLAR KURTULMUŞLAR

S.S. LER ESİRLERİN ETRAFINI ÇEVİRDİLER. HEPSİ BÜYÜK BİR SÜRÜN İÇİNDE BAŞLARINA GELECEĞİ BEKİYORLARDI. ÇIT ÇIKMIYORDU. HEPSİ ELBİRLİĞİ ETMİŞLER ZİN.. KOPUMLARI DIVARADI.. GEÇİRİN..

YÜZBAŞIM GAZ ODASININ PATLAYIŞIYLA BUNLARIN BİR İLGİSİ OLMASA GEREK.. O BİZİM BİR TEKNİK HATAMIZ. MAMAFİH HEPSİNİ BİR SORGU SUALDEN GEÇİRİRİZ

55

ÇABUK BİR YOKLAMA YAP FRANZ.. BAKALIM KAÇ KİŞİ KALMIŞ?

YÜZBAŞIM BEN YOKLAMA YAPARKEN SİZ DE FRIDA'YA BAKIN LÜTFEN NE OLDU? YARALANDI MI ACABA HIÇ HABER YOK.. VAKTİLE SÖYLESENE BUNU BE ADAM..

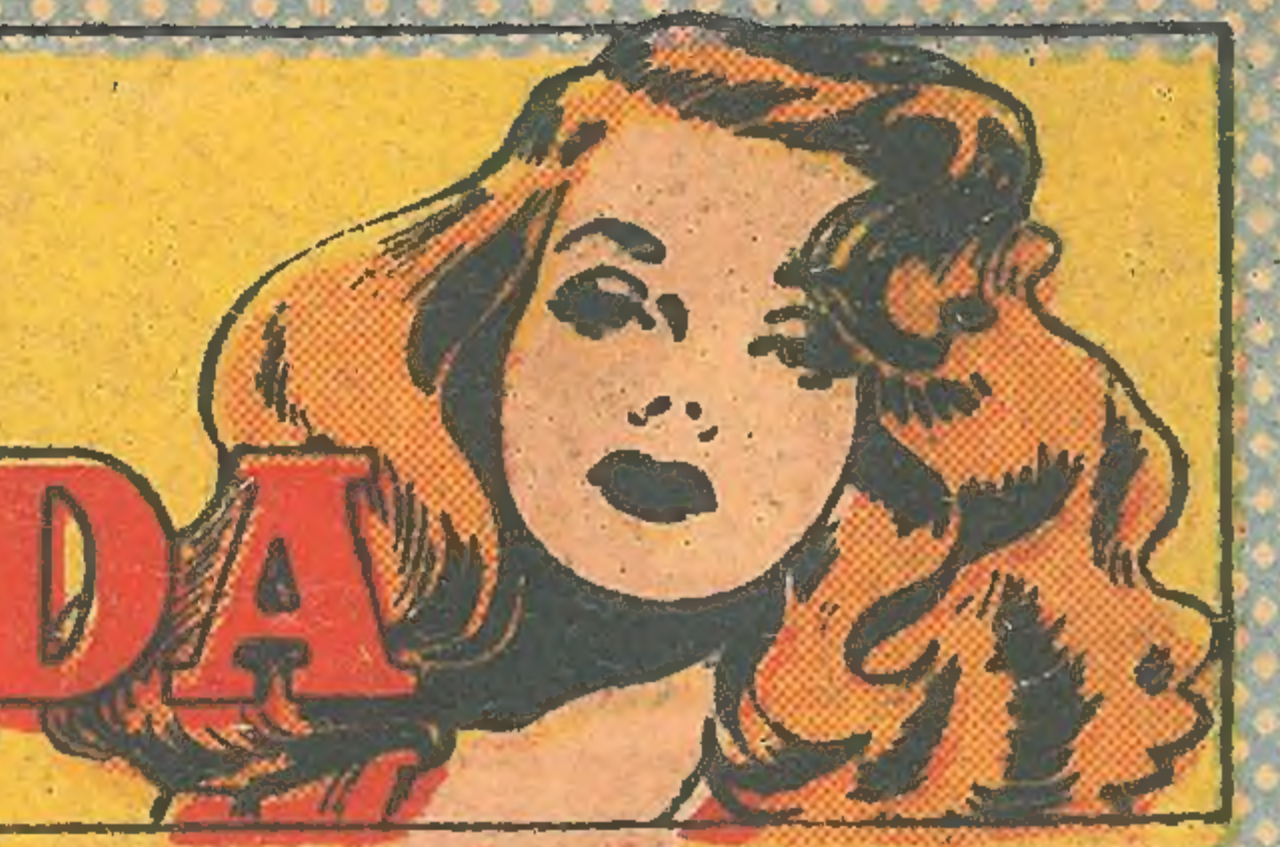
VOLF ESİRLERİ YANGINI FİLAN UNUTTU. FRIDA'YA KOŞTU.

FRIDA EVET.. BOĞUŞURKEN YANIMI BELİMİ İYİCE MUŞTALADILAR. SON RADA ELLERİMİ BAĞLAYIP BURAYA ATTILAR.

ARKASI VAR

İKİ AŞK ARASINDA

LUREN YALAN SÖYLEMİYOR.
BENİ SEVDİĞİNE EMİNİM.

LURENDE AHİZEYİ YERİNE BIRAKTIKTAN
SONRA HİÇKIRAK KENDİNİ YATAĞA ATAR.

OH KALBİM HER ŞEYE VE HERKESE LAKAYD
İKEN NEMESUTTUM. HER ŞEYLE VE HERKES
LE ALAY EDEBİLİYORDUM. ŞİMDİ ?
BU ÜZÜNTÜ NİYE ? NEDEN BENİ SEVMİYEN
VE ASLA BENİM OLMİYACAK BİR ERKEĞİ
SEVİYORUM..

TOM TELEFONDA LUREN
İLE KONUŞTUKTAN
SONRA SAŞKIN BİR
HALDE AHİZEYİ YERİNE
BIRAKIR. OKIZA KUR
YAPMAGA SİRF MİR-
NANIN HATIRI İÇİN
TERTİPLEDİLER.
FAKAT ŞİMDİ
TOM LURENİN KENDİ-
SİNİ SEVDİĞİNİ ANLIYOR.

AKŞAM TOM TAM ZAMANINDA MİRMAYI ALMAĞA
GLİR..

GUNAYDIN TOM ?..
NEYE KARAR VERDİM.
BİLİYORMUSUN ?..
BU AKŞAM SENİNLE YALNIZ
GİTMEĞE

İYİ AMA LUREN
BEKLEYECEK..

NE ENEMMİYETİ VAR FİKRİ-
MİZİ DEĞİŞTİRDİK DİYE
TELEFON EDERİZ.
LURENİN HARTIK BABAMI DAI-
REDE HİÇ ARAMADIGINI
ÖĞRENDİM. GALİ BA BABAMI
RAHAT BIRAKMAGA KARAR
VERDİ..

PEKİ. FAKAT BUSON OLSUN TOM. ONU
DAN EDERKE SANA YASLANMIS GÖRDÜNGE.
FENA OLUYORUM. HEM SANA DANA İLK
GÖRÜŞÜNDE AŞIK OLDU.

BU DOĞRU DEĞİL. NELE
BİRİNCİ GECE ÇOK SOĞUK
VE ÇEKİNGENDİ.

BENİ DİNLE MİRMA.
BÖYLE HAREKET EDERSEK
ŞÜPHELENİR VE YİNE BA-
BANIN BAŞINA EKSİR.
BİR DEFA DAHA ANIYA ÇIKA-
CAĞIMIZI SÖYLERİZ.
BÖYLECE ONDAN AYRILA-
BİLİRİZ.

ARKASI VAR